

עֲזְרֵי יַמְעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

- מִנְקֵד -

- דַּף הַיּוֹמֵי -

שְׁחַבֵּר הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א
מְבוֹאֵר בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא בּוֹ
מְחוּלָק ל- 29 קוֹנְטְרָסִים

מוֹפֵץ לֹא מְטַרְתַּת רִיחַ פֶּלֶל - לְקִירֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

בְּכ - 20 דִּקּוֹת בְּלִבְד

בְּדִקּוֹת סִפּוּרוֹת בְּלִבְד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

◆ "קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אַנְרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא" ◆

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב" א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תּשׁע"א ל"פ ק

◆ קוֹנְטְרָס נִסְפָּר 21 ◆

הטיבה ה' לטובים

תיקון הזוהר המחולק נדפס בנדבת

הרב משה יהודה בן צביה אסתר להצלחה בכל הענינים
וזוגתו טויבא אסתר בת חוה לרפואה שלמה ולהצלחה בכל הענינים

יצחק בן טויבא אסתר להצלחה בכל הענינים
הדסה גילה בת פריידא צירל, הרבה נחת דקדושה מכל יו"ח ולהצלחה בכל
הענינים

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד
להם למלוץ יושר, שימלא ה' כל משאלות להם לטובה ולהרכה, בהריות
גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים
בהריות השלימות, אכ"ר.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים.
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

בַּפֶּתַח הַתְּקוּוֹן

י' שְׁמַחוּ ה' הַהוֹרִים וְיִגְלוּ ה' בְּנֵים שְׂאֲבֵינוּ לְכַבוֹד יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר בְּיוֹם הַהֵא נִהְגוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגַלְחַת לְבָנִים שְׂיַחְיָה, הוֹצִיאוּ לְאוֹר מִפְּעַל הַהֵזֶר הָעוֹלָמִי, סִפְרֵי תְקוּוֹנֵי הַהֵזֶר ב־ 29 קוֹנְטְרָסִים, כָּל קוֹנְטְרָס מְסִימִים לְלִמּוּד לְעֶרְךָ 20 דְּקוֹת, וּכְשֶׁמְחַלְקִים לְ- 29 אָנְשִׁים גּוֹמְרִים בְּעֶרְךָ בְּכ- 20 דְּקוֹת אֶת כָּל תְּקוּוֹנֵי זֶהר, וְכָל אֶחָד שְׁלוֹמֵד מִצְטָרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִים יַחְדָּיו, וְנִחְשָׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאִלוּ סִים כָּל תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר הַקְדוּשָׁה. וְכֵן כָּל אֶחָד שְׂיַעֲשֶׂה תְּגַלְחַת לְבָנוּ שְׂיַחְיָה, יְכוּל לְקַבֵּל בַּחֲנֹם סֵט פְּזָה, וַיַּחֲלֵק לְ- 29 אָנְשִׁים שְׂיַלְמְדוּ לְזִכּוֹת בְּנוּ, וְכֵן יִזְכֶּה בְּסִיֵּעָתָא דְשְׂמַיָא שְׁבָנוּ יִגְדֵל לְאִילָנָא רַבְרָבָא. - וְכֵן כָּל מִי שְׁבָנוּ נִכְנָס לְעַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִזְל טוֹב, יְכוּל לַעֲשׂוֹת הַסְּגָלָה הַזֹּאת שְׂיַגְמְרוּ יַחַד 29 אָנְשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר לְזִכּוֹת בְּנוּ, וּבְזִכּוֹת פָּחוּ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּדַאי יַצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכָיו. - וְעוֹד כָּל מִי שְׂמַחְתָּן אֶת בְּנוּ אוֹ בִתּוֹ אוֹ שְׂעוֹשֶׂה כָּל שְׂמַחָה גַם כֵּן יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּגְמְרוּ 29 אָנְשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר לְזִכּוֹתָם. - וְכֵן כָּל מִי שְׂעוֹשֶׂה סְעוּדַת יָאֲרִצִיט לְעֻלּוֹי נְשִׁמַת הוֹרָיו אוֹ קְרוֹבָיו אוֹ אֶחָד מִמֵּשִׁפְחָתוֹ וְרוֹצֶה לְלַמֵּד זֶהר, יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּחֲלֵק לְ- 29 אָנְשִׁים שְׂיַגְמְרוּ אֶת תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר, וּבְדַאי יִהְיֶה עָלָיו גְּדוֹל הַנְּשִׁמְתָם. - וְכָל בֵּית מִדְרַשׁ שְׂרוֹצִים לְגַמֵּר אֶת תְּקוּוֹנֵי הַהֵזֶר בְּשַׁבָּת (אוֹ בַּחֹל) יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט, וַיִּזְכּוּ לְקַרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה, וַיִּזְכּוּ שְׂרַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעֶצְמוֹ לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם זְכוֹת לְמַעֲלָה. פְּעַת יוֹצֵא לְאוֹר מְסַפֵּר מְצַמְצֵם עַל יְדֵי תוֹרָמִים שְׂתַרְמוּ, כָּל הַקְדָּם זֹכֶה. - נִתַּן לְקַבֵּל בְּכָל מוֹקְדֵי הַחִלּוּקָה שֶׁל מִפְּעַל הַהֵזֶר הָעוֹלָמִי, וּבְמִסְפָּר 054-8436784

לְמוֹד בְּסִפְרֵי הַהֵזֶר הַקְדוּשָׁה לְעֻלּוֹי נְשִׁמַת נְפֻטְרִים מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לְתַקּוּן נְשִׁמַתָּם וְלַהֲעֻלּוֹתָם לְמִקּוּמָם הָעֲלִיּוֹן וְלַהֲצִילָם מִכָּל דֵּינִים. - "בְּדַאי הוּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחַק", שְׂבִזְכוֹת שְׁלוֹמֵדִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְכוֹתוֹ יִגּוּ עָלֵינוּ אָמוֹן, נוֹשֵׁעַ בְּכָל הַנְּצָרָה לְנוּ. - תַּבַּת "וּרְפָאֵתִיו" עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא (703) כְּמִנְיָן שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי (703), כִּי בְזִכּוֹתוֹ נִמְשַׁכֵּת רְפוּאָה לְאָדָם. - וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רַאשֵׁי תַבּוֹת רַשְׁבֵּי, שְׂהָעוֹסֵק בְּתוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִיֵּעָתָא דְשְׂמַיָא לְשַׁפַּע רַב רוּחָנוּ וּגְשָׁמִי. - וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׂסִפְרִים הָאִלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס פֶּמָה שְׂרוֹצֶה בְּאִיזָה שְׂפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוֹצֶה, וְכָל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֶה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגֵדֵל פַּח זְכוֹת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמִפְּעַל הַקְדוּשָׁה הַהֵא, יִזְכּוּ לְרֵאוֹת מִיוֹצֵאי חִלְצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקְרוֹב שְׂיַעֲרָה ה' עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנוֹפֶה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מְאֻדָּנוּ, וְתַקִּים הַבְּטַחַת הַרְעִיא מְהִימָנָא "בְּהַאי סִפְרֵי הַהֵזֶר, יְפִקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הקדמה ללמוד הזהר

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון]. ובזהר (זמר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא) כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועי' בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' ס' 90 קלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דידך, און דו קענסט מיד" [פירושו: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערכים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכנן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אפי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקמץ יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (עוד רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר וראוד". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגרסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועי' נענו)

בשרת פרחי כהונה חלק ארוח סי' יג) ... וממילא כל שכן בלימוד הזוהר עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (ת"א) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (האר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: [על פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד] - מעלת הלימוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקובל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים ד' קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות חברים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (ד' י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. וכזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מה ש'היה הוא - ראשי תבות משה - ש'היה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגא), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק], עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. וכרוך ה' שזכינו בדרגו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משה ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

הַרְשָׁעִים, וּמִיָּהוּ שְׁהוֹפֵף אוֹתוֹ?
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁשׁוֹלֵט עָלָיו,
וְהֵרִי פְרִשְׁוֵיהָ.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר: אָבָא, פִּיּוֹן
שְׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵיךְ יוֹדֵעַ
שְׁהָאֵילָן הֵיךְ הֵיךְ עֲתִיד לְגַרֵם
מִיָּתָה לְאָדָם (וּלְכָל הַבְּרִיּוֹת שְׁעֲתִידוֹת
לְהִיּוֹת אַחֲרָיו), לְמָה בְּרָא אֶת הָאָדָם
שְׁעֲתִיד לְחַטָּא לְפָנָיו? אָמַר לוֹ:
בְּנֵי הַדְּמוּת שְׁלַמְעֵלָה לֹא הֵיָתָה
שְׁלָמָה עַד שֶׁבְּרָא אֶת הָאָדָם, שְׁכַף
הֵיךְ הָאָדָם שְׁלַמְעֵלָה (כַּלְפֵי הָאָדָם
שְׁלַמְטָה), כְּמוֹ שְׁהַנְשָׂמָה כְּלָפֵי
הַגּוֹף. וְכִמוֹ שְׁאֵין מַעֲשֵׂה לְנִשְׁמָה
לֹא הַגּוֹף, כִּף הֵיךְ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת
דְּמוּת לְמִטָּה לְהוֹצִיא בּוֹ מַעֲשֵׂה,
וְהַכֵּל כְּמוֹ (בְּמַעֲשֵׂה) שְׁלַמְעֵלָה,
אָדָם הוּא לְחֻשְׁבוֹן קָטָן שֶׁל
חַנוּךְ תְּשַׁע נְקֻדוֹת, הַפְּעֵלָה שְׁלוֹ,
הַשְּׂכִינָה פְלוּלָה בְּכָל (מְכַל) אוֹתוֹת
הַתּוֹרָה, וְהַכֵּל כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה.

הָאָדָם שְׁלַמְעֵלָה לֹא הֵיךְ שְׁלָם
בְּלֵי נְקֻבָּה, זְהוּ שְׁכָתוּב זָכָר וְנְקֻבָּה
בְּרָאִם וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם, אָדָם
זָכָר וְאָדָם נְקֻבָּה, וְכִשְׁנִבְרָא הָאָדָם
שְׁלַמְטָה שְׁהוּא נְקֻבָּה, זְהוּ שְׁכָתוּב
וַיִּבְרָא אֱלֹהִיִּם אֶת הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ, הַשְּׁתַלֵּם הַדְּמוּת
שְׁלַמְעֵלָה, וְזְהוּ סוּד כִּי לֹא הִמְטִיר
יְהוָה אֱלֹהִיִּם וְכוּ', וְלָמָּה?
מִשּׁוּם שְׁאָדָם אֵין, וּמִשּׁוּם זֶה
מְכַרַח הֵיךְ אָדָם לְבָרָא אוֹתוֹ,
לְהַשְׁלִים בּוֹ אֶת הַדְּמוּת
שְׁלַמְעֵלָה, וְהַנְקֻבָּה בְּאָדָם הֵיךְ
הֵיָתָה אַחַת. זְהוּ שְׁכָתוּב כִּי אֶחָד
קְרָאתִיו וְגוֹמֵר, וְזֶה סוּד הַנְּשָׂמָה.
אַחַר כֵּן אָמַר לֹא טוֹב הֵיּוֹת הָאָדָם
לְבַדּוֹ אַעֲשֵׂה לוֹ עֶזֶר כְּנִגְדּוֹ, זֶה
הַגּוֹף, שְׁהוּא עֶבֶד שְׁפַחָה פְלוּל
מְטוֹב וְרַע, כְּדִי שִׁיְהִיָּה לוֹ שְׂכָר
וְעִנְשׁ, וּבְשִׁבְלֵיו אָמַר רְאֵה נִתְתִּי
לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַטּוֹב
אֶת הַמּוֹת וְאֶת הַרַע, וְאָמַר לוֹ
וּבְחֻרַת בְּחַיִּים, שְׁאֵם לֹא נִתְּנָה

וּמֵאֵן אִיהוּ דְאַפִּיךָ לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דְשְׁלִיט עָלֵיהּ וְהָא אוּקְמוּהָ.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר אָבָא, פִּיּוֹן דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא הוּא יוֹדֵעַ דְאֵילָנָא דָא הוּא
עֲתִיד לְגַרְמָא מִיָּתָה לְאָדָם (וּלְכָל בְּרִיּוֹן דְעֲתִידִין לְמַהוּ
אַבְתְּרִיהּ) אִמְאִי בְרָא לִיָּה לְאָדָם דְעֲתִיד לְמַחְטִי
קַמִּיהּ, אָמַר לִיָּה בְרִי דִיוּקְנָא דְלַעֲיִלָּא לָא הוּא
שְׁלִים עַד דְבְרָא לְאָדָם, דְהִכִּי הוּא אָדָם
דְלַעֲיִלָּא (כ"ו לְנַבִּי אָדָם דְלַתְמָא), כְּגוּוֹנָא דְנִשְׁמָתָא
לְגַבֵּי גּוּפָא, וְכִמָּה דְלֹא אִית עוּבְדָא לְנִשְׁמָתָא
בְּלֹא גּוּפָא, הִכִּי הוּא צָרִיךְ לְמַעֲבַד דִּיוּקְנָא
לְתַתָּא לְאַפְקָא בֵּיה עוּבְדָא, וְכִלָּא כְּגוּוֹנָא
(כְּעוּבְדָא) דְלַעֲיִלָּא, אָדָם אִיהוּ לְחֻשְׁבָּן זְעִיר
דְחַנוּךְ תְּשַׁע נְקֻדִין, פְּעוּלָה דִילִיָּה שְׁכִינְתָּא
פְּלִילָא בְּכָל (מְכַל) אַתּוּוֹן דְאוּרִייתָא, וְכִלָּא
כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָּא.

אָדָם דְלַעֲיִלָּא לֹא הוּא שְׁלִים בְּלֹא נוּקְבָא,
הִדָּא הוּא דְכְתִיב (שם ה ב) זָכָר וְנְקֻבָּה
בְּרָאִם וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם, אָדָם דְכָר, וְאָדָם
נוּקְבָא, וְכִד אַתְבְּרִי אָדָם דְלַתְתָּא דְאִיהוּ נוּקְבָא,
הִדָּא הוּא דְכְתִיב (שם א כו) וַיִּבְרָא אֱלֹהִיִּם אֶת
הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, אֲשֶׁתְּלִים דִּיוּקְנָא דְלַעֲיִלָּא, וְדָא
אִיהוּ רְזָא כִּי לֹא הִמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִיִּם
וְכוּ' (שם ב ה), וְאִמְאִי בְּגִין דְאָדָם אֵין, וּבְגִין דָּא
מוּכְרַח הוּא אָדָם לְמַבְרִי לִיָּה, לְאַשְׁתְּלִים בֵּיה
דִּיוּקְנָא דְלַעֲיִלָּא, וְנוּקְבָא בְּהִיא אָדָם בְּהִי הוּא
חַד, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (ישעיה נא ב) כִּי אֶחָד
קְרָאתִיו וְגוֹמֵר, וְדָא רְזָא דְנִשְׁמָתָא.

לְבַתָּר אָמַר (בראשית ב יח) לֹא טוֹב הֵיּוֹת הָאָדָם
לְבַדּוֹ אַעֲשֵׂה לוֹ עֶזֶר כְּנִגְדּוֹ, דָּא גּוּפָא
דְאִיהוּ עֶבֶד שְׁפַחָה פְלוּל מְטוֹב וְרַע, בְּגִין
לְמַהוּי לִיָּה אַגְרָא וְעוּנְשָׁא, וּבְגִינָה אָמַר (דברים
ל א) רְאֵה נִתְתִּי לְפָנֶיךָ הַיּוֹם אֶת הַחַיִּים וְאֶת

בידו, לא היה לו שכר וענש והיה כבהמה, ועם כל זה הראה לו הקדוש ברוך הוא כל מה שארע לו, אם היה מטה כלפי חסד, שהוא כלפי זכות, או אם היה מטה בה כלפי חובה, שאם הקדוש ברוך הוא רצה במיתתו, לא היה מראה לו שני הדרכים שלו, שהם מות וחיים ביד לשון. והראה לו שלא היה מערב טוב ברע, שהפרידם הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר ויבדל אלהים בין האור ובין החושך, וסוד הדבר - והבדילה הפרכת לכם, וכך עשה הקדוש ברוך הוא בגוף האדם שרעפת, שהפריד בין הדרגות של העץ הטוב ובין הדרגות של העץ הרע, וצוה אותו שלא לערב טוב עם רע, כמו שנאמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. הקדוש ברוך הוא צוה אותו להשמר ממנו, ואחר כך אמר האשה אשר נתת עמדי וגומר.

בינתיים הנה זקן אחד הזדמן לו, ואמר: רבי רבי, הרי ראיתי פסוק שאומר בתורה אדם כי ימות באהל, והרי התורה היתה קדם שנברא העולם, וראיתי שהעולם קדם לאדם, שכל העולם וצרכיו נבראו קדם שנברא אדם, אם כך, מה התקנה שיש כאן? אמר לו: זקן, והרי פתוב שנשמות הצדיקים נקראו קדם שנברא העולם, כמו שנאמר בראשית ברא אלהים, ואין ראשית אלא נשמה, שנאמר בה נר יהוה נשמת אדם, היא הנשמה של האדם שלמעלה. אלא יש אדם ויש אדם, יש אדם שהוא אדם של הנשמה, ויש אדם של הגוף, שנאמר בו אדם להביל דמה,

הטוב את המות ואת הרע, ואמר ליה ובחרת בחיים, דאם לא יחבה בידיה, לא הוה ליה אגרא ועונשא, והוה כבעירא, ועם כל דא אחזי קודשא בריך הוא ליה, כל מה דאירע ליה, אם הוה מטה כלפי חסד והוא כלפי זכו, או אם הוה מטה בה כלפי חובא, דאי קודשא בריך הוא בעא במיתתיה לא הוה אחזי ליה תרין אורחין דיליה, דאינון מות וחיים ביד לשון.

ואחזי ליה דלא הוה מערב טוב ברע, דאפריש לון קודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (בראשית א ד) ויבדל אלהים בין האור ובין החושך, ורזא דמלה והבדילה הפרכת לכם (שמות כו לג), והכי עבד קודשא בריך הוא בגופא דבר נש טרפשא, דאפריש בין דרגין דאילנא דטוב, ובין דרגין דאילנא דרע, ומני לון דלא לערבא טוב עם רע, כמה דאת אמר (בראשית ב יז) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, קודשא בריך הוא מני ליה לאסתמרא מניה, ולבתר אמר איהו (שם ג יב) האשה אשר נתת עמדי וגומר.

אדהכי הא סבא חד אזדמן ליה, ואמר רבי רבי, הא חזינא קרא דאמר באורייתא (במדבר יט ד) אדם כי ימות באהל, והא אורייתא קדם דאתברי עלמא הות, וחזינא דעלמא אקדים לאדם, דכל עלמא וצרכוי אתבריאו קדם דאתברי אדם, אי הכי מאי תקנתא אית הכא, אמר ליה סבא והא פתיב דנשמתין דצדיקייא אתבריאו קדם דאתברי עלמא, כמה דאת אמר (בראשית א א) בראשית ברא אלהים ולית ראשית אלא נשמה, דאתמר ביה (משלי כ כז) נר יהוה נשמת אדם,

איהי נשמתא דאדם דלעילא, אלא אית אדם ואית אדם, אית אדם דאיהו

וְעָלִיו נֶאֱמַר אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל,
וְעָלִיו נֶאֱמַר אַרְוֵר הַגִּבֹּר אֲשֶׁר
יִכְטַח בְּאָדָם וְשֵׁם בְּשׂוֹר זְרוּעוֹ, וְזֶה
סַמָּא"ל, אָדָם בְּלִיעַל אִישׁ אֲוֹן,
וְיֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי נִקְבוֹת רְעוּת, וְעָלִיהֶן
נֶאֱמַר וְעַל כָּל נַפְשוֹת מֵת לֹא יָבֹא
לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא, וְאִין
אָבִיו אֲלֵא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְאִין אִמּוֹ אֲלֵא הַשְּׂכִינָה, וְכִי לֹא
נֶאֱמַר בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׂכִינְתּוֹ
הֲלֹא כֹה דְבָרֵי פֶאֶשׁ נֶאֱמַר יְהו"ה,
מָה אִשׁ אֵינּוּ מְקַבֵּל טְמָאָה, כִּף
הוּא לֹא מְקַבֵּל טְמָאָה. אֲמַר לוֹ:
וְהָרִי כְּתוּב אֵת מְקַדֵּשׁ יְהו"ה
טְמָא, וְזוֹ שְׂכִינְתּוֹ? אֲמַר לוֹ: וְדַאי
שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׂכִינְתּוֹ לֹא
מְקַבְּלִים טְמָאָה, אֲבָל כָּל מָה
שְׁמִטְמָא אֵת הַמְּקוֹם שֶׁהִיא שׁוֹרָה
בּוֹ, נִחְשָׁב לוֹ כְּפֹאֵלוֹ עֲשָׂה אוֹתוֹ,
וּמְשׁוּם זֶה לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא
יִטְמָא, וְאִין אָבִיו אֲלֵא הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְאִין אִמּוֹ אֲלֵא שְׂכִינָה,
וְזֶה סוּד מִי שְׂמַכְנִים מְרֻשׁוֹת
הַרְבִּים לְרֻשׁוֹת הַיְחִיד, וּמְשׁוּם זֶה
אֲמַר וְלֹא תַחְלְלוּ אֵת שֵׁם קְדֹשִׁי,
וְזֶה אֲדֻנִי, שֶׁהוּא רֻשׁוֹת הַיְחִיד,
שֶׁהוּא יְהו"ה יַחֲדוֹ שֶׁל עוֹלָם,
וְזֶהוּ אָדָם.

(ומשום זה לאביו ולאמו לא יטמא, וזהו סוד מי
שמכניס מרשות הרבים לרשות היחיד, ומשום
זה אמר) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, זֶה
אָדָם בְּלִיעַל, וּמִצַּד זֶה אָדָם רִשְׁעָה
קְרוּי מֵת מְעַקְרוֹ, לְפָנַי שְׂנֵבְרָא
הָעוֹלָם, אֲבָל לֹא נֶאֱמַר עַל אָדָם
שֶׁהוּא מִצַּד הַקְּדוּשָׁה, וְכַמָּה
טְפָשִׁים הֵם בְּעוֹלָם שְׂאוּמְרִים,
הָרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גְזוֹר עַל
אָדָם שְׂיָמוּת, וְזֶהוּ שְׂכֵתוֹב אָדָם כִּי
יָמוּת, וְאִיךָ אוֹמְרִים שֶׁלֹּא תִהְיֶה
מִיתָה מִמֶּנּוּ? אוֹי לָהֶם, טוֹב שֶׁלֹּא
נִבְרָאוּ בְּעוֹלָם, שְׂאֵלוֹ הֵם
שְׂמֻשׁוּם אוֹתָם, מְשׁוּם אֵת

אָדָם דְּנִשְׁמָתָא, וְאִית אָדָם דְּגוּפָא, דְּאֵתְמַר
בִּיה (תהלים קמד ד) אָדָם לְהַבֵּל דְּמָה, וְעָלִיהּ
אֵתְמַר (במדבר יט יד) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, וְעָלִיהּ
אֵתְמַר (ירמיה יז ה) אַרְוֵר הַגִּבֹּר אֲשֶׁר יִכְטַח (דף צח
ע"ב) בְּאָדָם וְשֵׁם בְּשׂוֹר זְרוּעוֹ, וְדָא סַמָּא"ל אָדָם
בְּלִיעַל אִישׁ אֲוֹן, וְאִית לִיה תְּרִין נִוְקְבִין בִּישִׁין,
וְעָלִיהּ אֵתְמַר (ויקרא כא יא) עַל כָּל נַפְשוֹת מֵת
לֹא יָבֹא, לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא, וְלִית אָבִיו
אֲלֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִית אִמּוֹ אֲלֵא
שְׂכִינְתָא, וְכִי לֹא אֵתְמַר בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּבְשְׂכִינְתֵיהּ (ירמיה כג כט) הֲלֹא כֹה דְבָרֵי פֶאֶשׁ נֶאֱמַר
יְהו"ה, מָה אִשׁ אֵינּוּ מְקַבֵּל טְמָאָה הַכִּי אִיהוּ
לֹא מְקַבֵּל טְמָאָה, אֲמַר לִיה וְהָא כְּתִיב (במדבר
יט כ) אֵת מְקַדֵּשׁ יְהו"ה טְמָא וְדָא שְׂכִינְתֵיהּ,
אֲמַר לִיה וְדַאי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ
לֹא מְקַבֵּל טוּמְאָה, אֲבָל כָּל מָאן דְּסָאִיב אֵתְר
דְּאִיהִי שְׂרִיא בִּיה, אֵתְחַשִּׁיב לִיה כְּפֹאֵלוֹ עֶבֶד
לִיה, וּבְגִין דָּא לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִטְמָא, וְלִית
אָבִיו אֲלֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִית אִמּוֹ אֲלֵא
שְׂכִינְתָא, וְדָא אִיהוּ רְזָא מָאן דְּאֵעִיל מְרֻשׁוֹת
הַרְבִּים לְרֻשׁוֹת הַיְחִיד, וּבְגִין דָּא אֲמַר (ויקרא כב
לכ) וְלֹא תַחְלְלוּ אֵת שֵׁם קְדֹשִׁי, וְדָא אֲדֻנִי,
דְּאִיהוּ רֻשׁוֹת הַיְחִיד דְּאִיהוּ יְהו"ה יַחֲדוֹ
דְּעֵלְמָא, וְדָא אִיהוּ אָדָם.

(ובגין דא לאביו ולאמו לא יטמא, ודא איהו רזא מאן דאעיל
מְרֻשׁוֹת הַרְבִּים לְרֻשׁוֹת הַיְחִיד, וּבְגִין דָּא אֲמַר) (במדבר יט
יד) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, דָּא אָדָם בְּלִיעַל,
וּמִסְטְרָא דָּא בְּרַשׁ רִשְׁעָה קְרוּי מֵת מְעַיקְרָא
מְקַמֵּי דְּאֵתְפְּרִי עֵלְמָא, אֲבָל לֹא אֵתְמַר עַל אָדָם
דְּאִיהוּ מִסְטְרָא דְקוּדְשָׁא, וְכַמָּה טְפָשִׁין אֵינּוּן
בְּעֵלְמָא דְּאֵמְרִין הָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְזוֹר עַל
בְּרַשׁ דְּיָמוּת, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב אָדָם כִּי יָמוּת,
וְאִיךָ אֲמְרִין דְּלֹא יִהְיֶה מִיתָה מִיְנֵיהּ, וְי לִוֵּן דְּטַב לִוֵּן דְּלֹא אֵתְפְּרִיאָו בְּעֵלְמָא,

הָאָדָם שֶׁנִּקְרָא יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאָדָם
בְּלִיעַל, וְאוֹמְרִים כְּאָדָם טוֹב
כְּחוּטָא, כְּלוֹמַר יֵהְיוּ כְמוֹן
לְפָנֵי רוּחַ אֱלֹהֵי הַרְשָׁעִים שְׂאוֹמְרִים
כֶּף, וּמְלֹאךְ יְהוָה דּוֹחָה מֵהֶם.
שִׁישׁ אָדָם שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, וְיֵשׁ
אָדָם שֶׁהוּא מְלֹאךְ, וְזֶה מִטְטְרוּן,
וְיֵשׁ אָדָם בְּדַמוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שֶׁהוּא אֲצִילוּתוֹ, וְזֶה יוֹד
ה"א וּא"ו ה"א, וְאֵין לוֹ בְּרִיאָה
וְיִצְרָה וְעֲשִׂיהָ, אֲלֵא אֲצִילוּתוֹ,
וּבְמִקוֹם הַזֶּה אֵין חֲטָא וְלֹא מוֹת.
זֶהוּ שְׁכָתוּב לֹא יִגְרַף רַע, וְעַל
הָאָדָם הַבְּלִיעַל הַזֶּה צְוֶה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא שְׁלֵא לְאָכַל מִמֶּנּוּ וְשְׁלֵא
לְעַרְב אוֹתוֹ עִם טוֹב, שְׁזֵהוּ כְּמִי
שֶׁמְעַרְב כֶּסֶף עִם עֲפָרָתוֹ, וְזֶה גּוֹרֵם
בְּלִבּוֹל בְּפַמְלִיא שֶׁל מַעְלָה,
וּמְעַרְב חֲשֻׁכָה עִם אוֹר, מֵה
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַפְּרִיד, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר
וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

וְרֵא עוֹד, אֲלֵא מִי שֶׁמְכַנֵּס אֵת
זְרַעוֹ בְּנֶדָה אוֹ שְׁפָחָה אוֹ גוֹיָה אוֹ
זוֹנָה, כְּאֵלוֹ מְעַרְב מֵה שֶׁהַפְּרִיד
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוּב וַיְהִי
מִבְּדִיל בֵּין מִים לְמִים, שֶׁהֵם מִי
נְדָה לְמִי טְהוֹרָה, שְׁזֵה אֲסוּר וְזֶה
מְתָר, וְזֶה כְּשֵׁר וְזֶה פְסוּל, זֶה
טְמֵאָה וְזֶה טְהוֹרָה, אֵלוֹ הֵם שֵׁשׁ
הַסְּדָרִים שֶׁנִּתְּנָה (בְּהֵם מִשְׁנָה) (לְמַשָּׁה)
לְהַפְּרִיד בֵּין טוֹב לְרַע, שֶׁעַרְב
אוֹתָם אָדָם וְהַדּוֹרוֹת שֶׁבָּאוּ
אַחֲרָיו.

תקון שמונה וששים

בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים, מֵה זֶה
אֱלֹהִים? לְהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת
לְשֹׁמֵר אֵת דְּרָךְ הַחַיִּים, מִטָּה
הָאֱלֹהִים וְדָא, וְזֶה מִטְטְרוּן,
וְהָרִי בְּאַרְנוֹ שֶׁמִּתְהַפֵּף מִדִּין
לְרַחֲמִים, וּבִכּוֹ הַשְׁתַּנּוּ (בְּמִצְאָה) כָּל
הַדְּמִוִּת שֶׁלֹא דָמוּ זו לְזו.
כְּשֶׁמִּתְהַפֵּף מִמִּין לְשֵׁמָל, הוּא

דְּאֵלִין אֵינוֹן דְּשׁוֹן לֹן, שׁוֹן לְאָדָם דְּאֵתְקֵרִי
יִשְׂרָאֵל וְלְאָדָם בְּלִיעַל, וְאֵמְרִין כְּאָדָם טוֹב
כְּחוּטָא כְּפוֹלְהוֹן שׁוֹן, יֵהְיוּ כְמוֹן לְפָנֵי רוּחַ
אֵלִין חַיִּיבֵיא דְּאֵמְרֵי הַכִּי, וּמְלֹאךְ יְהוָה דּוֹחָה
מִנֵּיהּ.

דְּאֵת אָדָם דְּאֵהוּ יִשְׂרָאֵל, וְאֵת אָדָם דְּאֵהוּ
מְלֹאךְ וְדָא מִטְטְרוּן, וְאֵת אָדָם
בְּדִיוֹקְנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאֵהוּ
אֲצִילוּתִיהּ, וְדָא יוֹד ה"א וּא"ו ה"א, וְלִית
לִיה בְּרִיאָה וְיִצְרָה וְעֲשִׂיהָ אֲלֵא אֲצִילוּתָא,
וּבְאַתְרֵהּ דָּא לִית חֲטָא וְלֹא מוֹת, הַדָּא הוּא
דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ה ה) לֹא יִגְרַף רַע, וְעַל הָאֵי אָדָם
בְּלִיעַל מִנֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּלֹא לְמִיכַל
מִנֵּיהּ, וְדָלֵא לְעַרְבָא לִיה עִם טוֹב, דְּהָאֵי אֵיהוּ
כְּמֵאן דְּעָרִיב כְּסָפָא עִם עֲפָרָתוֹ, וְדָא גְרִים
בְּלִבּוֹלֵא בְּפַמְלִיא דְּלַעֲיִלָא, וְעַרְב חֲשׁוּכָא
בְּנְהוּרָא מֵה דְּאֵפְרִישׁ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמֵה
דְּאֵת אֵמֵר (בְּרֵאשִׁית א ד) וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר
וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

וְרֵא עוֹד אֲלֵא מֵאן דְּאֵעִיל זְרַעִיהּ בְּנֶדָה אוֹ
שְׁפָחָה אוֹ גוֹיָה אוֹ זוֹנָה, כְּאֵלוֹ מְעַרְב
מֵה דְּאֵפְרִישׁ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב (שם)
וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מִים לְמִים, דְּאֵינוֹן מִי נְדָה
לְמִי דְכִיא, דְּדָא אֲסוּר וְדָא מוֹתָר, וְדָא כְּשֵׁר
וְדָא פְסוּל, דָּא טוֹמֵאָה וְדָא טְהוֹרָה, אֵלִין אֵינוֹן
שֵׁיט סְדָרִין דְּאֵתִיבֵת (בְּהוֹן מִשְׁנָה) (ס"א
לְמַשָּׁה), לְאֵפְרִישׁ בֵּין טוֹב לְרַע, דְּעַרְב לֹן אָדָם
וְדָרִין דְּאֵתוֹ אֲבַתְרִיהּ.

תקונא תמניא ושתין

בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים, מֵאֵי אֱלֹהִים, לְהַט
הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשֹׁמֵר אֵת דְּרָךְ
עֵץ הַחַיִּים (בְּרֵאשִׁית ג כד), מִטָּה הָאֱלֹהִים וְדָא,
וְדָא מִטְטְרוּן, וְהָא אוֹקִימָנָא לִיה דְּאֵתְהַפֵּף

מראה פּרצוף של שור.
וכשמתהפך משמאל לימין,
מראה פרצוף של אריה.
וכשמתהפך משניהם למערב,
מחזיר פניו ומתהפך לנשר (לאדם).
וכשמתהפך משניהם למזרח,
שהוא באמצע, מתהפך לאדם
(לנשר), מלמטה לנשר, אין דמות
בעולם שלא נודעת בו.

שנים עשר מזלות נראים בו, וכל
הדמיות של המלאכים, והדמיות
של הנשמות, והדמיות של כל
מה שנברא בשמים ובארץ, (אינו
דמות של אדם שלם בכל התקונים, אלא אם
הוא) (בלא היה) כלול בשמים ובארץ
ושמש וירח וכוכבים ומזלות
והכסא והמלאכים וגן עדן
וגיהנם, מהצד של שניהם נתן
היצר הטוב והיצר הרע. גן עדן -
מצא אשה מצא טוב, גיהנם -
ומוצא אני מר ממות את האשה,
ושניהם בלב, לב חכם לימינו ולב
פסיל לשמאלו.

תקון ששים ותשעה

בראשית, ב' שנים, חכמה
ותבונה (ובינה), השלישית, יראת
יהוה ראשית דעת, ובדעת הזו
נאמר והאדם ידע את חוה אשתו,
שאין זווג אלא בדעת, שהוא
העמוד האמצעי, היחוד של האב
והאם, כך הוא למטה הצדיק
היחוד של העמוד האמצעי עם
השכינה שלמטה, ועל הגוף
והברית נאמר פי א"ל דעות
יהוה וגומר, ושניהם עדות,
שאין עדות פחות משנים.

והבן הזה הוא היחוד של האב
והאם, הוא העמוד האמצעי
שנושא הכל, כמו ששמים וארץ
נאמר בהם שהעולם עומד על
עמוד אחד, כמו שנאמר וצדיק

מדינא לרחמי, וביה אשתניו (נ"א אשתכחו) כל
דיוקנין דלא דמו דא לדא, כד אתהפך מימינא
לשמאלא אחזי פרצופא דשור, וכד אתהפך
משמאלא לימינא אחזי פרצופא דאריה, וכד
אתהפך מתרוייהו למערב אחזיר אנפוי
ואתהפך לנשר (נ"א לאדם), וכד אתהפך
מתרוייהו למזרח דאיהו באמצעיתא אתהפך
לאדם (נ"א לנשר), מלמטה לנשר, לית דיוקנא
בעלמא דלא אשתמודע ביה.

תרון עשר מזלות אתחזיין ביה, וכל דיוקנין
דמלאכייא ודיוקנין דנשמתין ודיוקנין
דכל מה דאתברי בשמיא ובארעא, (לאו איהו
דיוקנא דאדם שלים בכל תקוניו, אלא אם הוא) (נ"א כלא
הוה) כליל בשמיא וארעא ושמשא וסיהרא
וככביא ומזליא וכרסיא ומלאכיא וגן עדן
וגיהנם, מסטרא דתרוייהו אתיהיב יצר הטוב
ויצר הרע, גן עדן מצא אשה מצא טוב (משלי
יח כב), גיהנם ומוצא אני מר ממות את
האשה (קהלת ז כו), ותרוייהו בלבא, לב חכם
לימינו, ולב פסיל לשמאלו (שם יב). (דף צט ע"א).

תקונא שתין ותשעה

בראשית ב' תרין חכמה ותבונה
(ובינה), תליתאה יראת יהוה
ראשית דעת (משלי א ז), ובהאי דעת
אתמר (בראשית ד א) והאדם ידע את חוה אשתו,
דלית זווג אלא בדעת דאיהו עמודא
דאמצעיתא. יחודא דאבא ואימא. הכי איהו
לתתא צדיק יחודא דעמודא דאמצעיתא
ושכינתא דלתתא, וגוף וברית עלייהו
אתמר (שמואל א ב ג) פי א"ל דעות יהוה וגומר,
ותרוייהו עדות, דלית עדות פחות מתרין.

והאי בן איהו יחוד דאבא ואימא, איהו עמוד

סביל פלא, פגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון דעלמא על חד

סמכא קיימא, כמה דאת אמר (משלי יכה) וצדיק יסוד עולם, הכי אבא ואימא סמכיין על עמודא דאמצעייתא, ואיהו יחוד בין אם ובת פגוונא דא הו"ה, וביה אתעבידו ה"ה אחד אחד י"ג הכא וי"ג הכא, ואיהו ו' יחוד דתרי אחיות, פגוונא דא וייצר יהו"ה, דא רזא דא' י' לעילא י' לתתא ו' באמצעייתא.

יחודא דתרווייהו פלה וחמותה, (ה' מן אלהי"ם ו') (נ"א ה"י מן אלהי"ם ו' מלא), פללא דתרווייהו ה"ה אמא וברתא, ו' בין תרוייהו, לעילא לית ערוה, ובאתר דא אמר לא תדמה ליוצריה, לתתא בר מאתריה אמר (ויקרא יח ו) לא תקרבו לגלות, והא אוקימנא לעיל. ועוד אשפחנא רזא עלאה, ערו"ה ע"ר ו"ה, פד ו' בין ער דאיהו רע אתעביד עור, הדא הוא דכתיב (בראשית ג כא) ויעש יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם, ועלייהו אתמר (ויקרא יט יד) ולפני עור לא תתן מכשול, דהא רע מן עור, איהו ערוה דאפריש בין ו"ה דאינון אח ואחות, פד אתלבש אילנא דחיי באילנא דטוב ורע, הדא הוא דכתיב (בראשית ב ט) ועץ החיים בתוך הגן, ועץ הדעת טוב ורע, בזמנא דאיהי (ס"א דהא) ער בין ברא וברתא לא תקרבו לגלות ערוה, לא תקרבו ו' לה' דלא אתגליא רע בינייהו דאיהו אחר, דעליה אתמר (משלי כה ט) וסוד אחר אל תגל, ערו"ה תעור קשתף (חבוקוק ג ט), ער יח, רע בזמנא דאיהו בין י"ה, ההוא רע לא תקרב י' בה'.

והאי איהו קליפה דערלה, ע"ר מן ערלה ר"ע, אדם בהאי חאב, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אדם הראשון מושף בערלתו הוה, ודא גרים עריין בעלמא, ובגין דא עריה תעור קשתף, תעור איהו ערות בהפוף אתוון, באן אתר קשתף דאיהו

יסוד עולם, כף האב והאם סמוכים על העמוד האמצעי, והוא היחוד בין אם ובת כמו זה: הו"ה וכו' נעשו ה"ה אחד אחד, שלש עשרה כאן ושלש עשרה כאן, והו' הוא יחוד של שתי אחיות, כמו זה: וייצר יהו"ה, זה הסוד של א' - י' למעלה, י' למטה, ו' באמצע.

היחוד של שניהם פלה וחמותה, (ה' מן אלהי"ם ו') (ה"י מן אלהי"ם ו' מלא), הפלל של שניהם ה"ה, אם ובת, ו' בין שתייהן, למעלה אין ערוה, ובמקום הזה אמר לא תדמה ליוצריך, למטה חוץ למקומו אמר לא תקרבו לגלות, והרי באינו לעיל. ועוד מצאנו סוד עליון, ערו"ה ע"ר ו"ה, פשו' בין ער, שהוא רע, נעשה עור, זהו שכתוב ויעש יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם, ועליהם נאמר ולפני עור לא תתן מכשול, שהרי רע מן עור, הוא ערוה שפרידה בין ו"ה שהם אח ואחות, כשמתלבש עץ החיים בעץ של טוב ורע, זהו שכתוב ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע, בזמן שהיא (שדה) ער, בין הבן והבת לא תקרבו לגלות ערוה, לא תקרבו ו' לה', שלא יתגלה רע ביניהם, שהוא אחר, שעליו נאמר וסוד אחר אל תגל, ערו"ה תעור קשתף, ער יח, רע בזמן שהוא בין י"ה, אותו הרע לא תקרב י' עם ה'.

וזוהי קלפה של ערלה, ע"ר מן ערלה ר"ע, אדם חטא בזה, כמו שבארובה בעלי המשנה, אדם הראשון מושף בערלתו הוה, וזה גרם עריות בעולם, ומשום זה עריה תעור קשתף, תעור הוא ערות בהפוף אותיות, באיזה

באן אתר קשתף דאיהו

מקום? קשתך, שהוא קשת הברית, שעליה נאמר ותלד רחל ותקש בלדתה, תק"ש הוא קש"ת, (וסוד הדבר - בעצב תלדי בנים), ומשם אמרה חנה אשה קש"ת ריח אנכי.

וזה סוד את קשתי נתתי בענין, ופרשהו החברים, דבר שמקיש לי כתוב בו מוקש, שבו היה מוקש לאדם הראשון, כמו שבארוהו אדם הראשון היה מושף בערלתו, ומה ששמר אותו הוא בהקש בשתפות עמי, בדיוקן שלי, עליה נאמר ויברא אלהים את האדם בצלמו, משום שמי ששומר את הברית זוכה למלכות, הרי הוא בהקש לי בשתפות עמי, ואם לא שמר אותו, חוזר ק"ש, קשה לו, קשה לאות ה', ועל הקש הזה נאמר ובית עשו לקש, והוא לק"ש בהפוך אותיות שק"ל, והוא שקל לצדיקים ששומרים ברית שקל הקדש. אוי לו למי שלא שומר אותו, ואשריו מי ששומר אותו. ומי ששומר את הברית הזו, היא עד עליו - ע' מן שמע, ד' מן אחד. ואם לא שומר את הברית, פורח ממנו הקוץ של ד' מן אחד ונשאר אחר, (עד ער).

והאדם ידע וכו', קם זקן פתח ואמר: רבי רבי, ועד פאן לא היה אדם יודע את אשתו? אלא בזמן שחטא הסתלקה השכינה ממקומו, וכך פרשהו בעלי המשנה, שבזמן שאין שכינה במקומה, אסור בתשמיש המטה, משום שעליה נאמר וישתחו ישראל על ראש המטה, ומאיזה מקום הסתלקה? מימין ושמאל ששם היתה, וזהו סוד העבור (ס"א ויעבור) ע"ב רי"ו, חסד וגבורה, ולא לחנם פרשהו בעלי המשנה הנותן מטתו בין צפון לדרום? היו

קשת הברית, דעליה אתמר (בראשית לה טז) ותלד רחל ותקש בלדתה, תק"ש איהו קש"ת, (ורחא ומלה בעצב תלדי בנים), (שם ג טז) ומתמן אמרה חנה (שמואל א א טו) אשה קש"ת ריח אנכי.

ודא רזא את קשתי נתתי בענין, ואוקמוהו חבריא מלה דאקיש לי, מוקש פתיב ביה, דביה הוה מוקש לאדם קדמאה, כמה דאוקמוהו אדם הראשון מושף בערלתו הוה, ומה דנטיר ליה איהו בהקש בשותפו עמי, בדיוקנא דילי, עלה אתמר (שם א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו, בגין דמאן דנטיר ברית זכה למלכות, הרי איהו בהקש לי בשותפו עמי, ואם לא נטיר ליה אתחזר ק"ש, קשה ליה קשה לאת ה', ועל האי קש אתמר (עובדיה א יח) ובית עשו לקש, ואיהו לק"ש בהפוך אתוון שק"ל, ואיהו שקל לצדיקים דנטירין ברית שקל הקדש, ווי למאן דלא נטיר ליה, וזכאה איהו מאן דנטיר ליה, ומאן דנטיר ברית האי איהו עד עליה ע' מן שמע ד' מן אחד, ואי לא נטיר ברית פרח מניה קוצא מן ד' מן אחד, ואשתאר אחר (עד ער). (כאן חסר).

והאדם ידע וכו' (בראשית ד ד), קם סבא פתח ואמר רבי רבי ועד הכא לא הוה ידע אדם לאנתתיה, אלא בזמנא דחאב אסתלק שכינתא מאתריה, והכי אוקמוהו מארי מתניתין, דבזמנא דלית שכינתא באתרה אסור בתשמיש המטה, בגין דעלה אתמר (שם מז לא) וישתחו ישראל על (דף צט ע"ב) ראש המטה, ומאן אתר אסתלקת מימינא ומשמאלא דתמן הוה, ודא הוא רזא דעיבור (ס"א ויעבור) ע"ב רי"ו, חסד וגבורה, ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין, הנותן מטתו בין צפון לדרום הויין ליה בנים זכרים, ואיהו גרים דאסתלק ההיא

לו בנים זכרים, והוא גרם
שסתלק אותה מטה משם, כף
הוא מסתלק מתשמיש המטה,
ואחר שקבל עגשו, חוזרת המטה
למקומה. באותו זמן, והאדם ידע
את חוה אשתו.

ועוד והאדם ידע את חוה אשתו,
יש ידיעה לטוב ויש ידיעה לרע,
כמו וידעו פי עירמם הם, וכמו
ואת ערום ועריה, ערום מתורה
שבכתב, ועריה מתורה שבעל
פה.

ועוד והאדם ידע, כמו ומרדכי
ידע את כל אשר נעשה, כף אדם
ידע שגורם הפרדה בין הקדוש
ברוך הוא ושכינתו, שאדם חטא
במחשבה, וחוה חטאה במעשה,
באותו מקום שנאמר בו ישראל
עלה במחשבה, באותו מקום
שנטלה נשמתו בדרך אצילות
שם חטא, וחוה במעשה שלו,
שהיא הכח שלו, כ"ח האותיות
של מעשה בראשית, והכל
חכמ"ה, כ"ח מ"ה.

ועוד והאדם ידע, ידע חטאו
במה? בקין, כמו שנאמר ותהר
ותלד את קין, משום שעליה
נאמר כי משרש נחש יצא צפע,
וזה הזהמה שהטיל הנחש בחוה,
והיה יודע זהמתו שהתפשטה עד
קני חותן משה, וכשראה את
הגלגול והתשובה שלו שם, אמר
קניתי איש את יהו"ה, אז ידעתי
אותו שקניתי אותו בקני חותן
משה, והרוחתי אותו שם, ומשום
זה נאמר קניתי איש את יהו"ה,
וזהו סוד של ובכך ראיתי רשעים
קברים ובאו וכו'.

אמר לו רבי שמעון: זמן זמן,
ולמה טרח הקדוש ברוך הוא
בהם להביא אותם בגלגול? אמר
לו: בשביל כבוד הצדיקים,
שיעבר החטא מבניהם, שעד
שקין שב בתשובה, הפגם של

מטה מתמן, הכי אסתליק איהו מתשמיש
המטה, ובתר דקביל עונשיה אתחזר מטה
לאתרהא, בההוא זמנא והאדם ידע את חוה
אשתו.

ועוד והאדם ידע את חוה אשתו, אית ידיעה
לטב ואית ידיעה לביש, פגון (סם ג
ז) וידעו פי ערומים הם, וכגון ואת ערום
ועריה (יחזקאל טז ז), ערום מאורייתא דבכתב,
ועריה מאורייתא דבעל פה.

ועוד והאדם ידע, פגון (אסתר ד א) ומרדכי ידע
את כל אשר נעשה, הכי אדם ידע דגרים
אפרשותא בין קודשא בריך הוא ובין
שכינתיה, דאדם חאב במחשבה, וחוה חאבת
במעשה, בההוא אתר דאתמר ביה ישראל
עלה במחשבה, בההוא אתר דאתנטל נשמתיה
בארח אצילות תמן חאב, וחוה במעשה
דיליה, דאיהי כח דיליה כ"ח אתון דמעשה
בראשית, וכלא חכמ"ה כ"ח מ"ה.

ועוד והאדם ידע, ידע חובא דיליה במאי
בקין, כמה דאת אמר (בראשית ד א) ותהר
ותלד את קין, בגין דעליה אתמר (ישעיה יד כט) פי
משרש נחש יצא צפע, דאיהו זוהמא דאטיל
נחש בחוה, והוה ידע זוהמא דיליה דאתפשט
עד קני חותן משה, וכד חמא גלגולא ותיובתא
דיליה תמן, אמר (בראשית ד א) קניתי איש את
יהו"ה, פען ידענא ליה דקניתי ליה בקני חותן
משה, ורווחנא ליה תמן, ובגין דא אתמר
קניתי איש את יהו"ה, ודא איהו רזא (קהלת ח
ע) ובכך ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו'.

אמר ליה רבי שמעון, סבא סבא, ואמאי טרח
קודשא בריך הוא בהון, לאייתאה לון
בגלגולא, אמר ליה בגין יקרא דצדיקיא
לאעברא חובא מבנייהו, דעד דקין תב

אָדָם לֹא הִשְׁתַּלֵּם, וְלִכְּנֹן לְכַבֹּדוֹ
טָרַח הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקִיָּן, וְכֵן
בְּכָל הַרְשָׁעִים שֶׁהֵם בְּנֵי צַדִּיקִים.
אָמַר לוֹ: מַה הַזְהָמָה שֶׁהִטִּיל
נַחֵשׁ בַּחֲוָה? אָמַר לוֹ: זֹו לִילִיִּית
טַפָּה סְרוּחָה, הִיא הַזְהָמָה, וְהִיא
שְׂאוֹר שְׁבַעֲסָה, שְׁעָלִיו נֶאֱמַר מִי
מַעֲפֵב? שְׂאוֹר שְׁבַעֲסָה, וְהוּא
הַפְּרִי שֶׁל סַמְא"ל, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ
וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל, זֶה מוֹת, וְהוּא
שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ רַגְלֶיהָ יִרְדּוּת מוֹת,
וְהִיא טַפָּה רַעָה, זְהָמָה שֶׁל אֵל
אֲחֵר, סֵם הַמּוֹת זְהָמָה וְעַרְלָה שֶׁל
עֵץ הַמּוֹת, וּבִגְלִילָה פְּרִשׁוּהָ בְּעָלִי
הַמִּשְׁנָה אָדָם הִיא מוֹשֵׁף בְּעַרְלָתוֹ.
וְתוֹסֵף לְלַדֵּת אֶת אַחִיו אֶת הַבֶּל.
פָּתַח וְאָמַר: תוֹסֵף רוּחָם יִגְוַעוּן
וְאֵל עֲפָרָם יִשׁוּבוּן. כָּאֵן רְמוֹז
הַגְּלִגּוּל שֶׁל הַצַּדִּיקִים, וְהִרְאָה לוֹ
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַגְּלִגּוּל
שֶׁלוֹ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, אֵיךְ הִיא
הוֹלֵךְ מִצַּדִּיק לְצַדִּיק, עַד שְׁשִׁים
רְבּוּא, עַד שֶׁהִגִּיעַ לְאוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
בּוֹ בְּשֵׁם הוּא כְּשֵׁר, בְּשֵׁם זֶה
הַבֶּל, וּפְרִשׁוּהָ הִרְאִישׁוּנִים בְּשֵׁם
זֶה מִשָּׁה, וּמִיָּד שָׂרָאָה שְׁעִתִּידָה
תּוֹרָה לְהַנְתִּין עַל יָדוֹ, הוֹסִיפָה
בְּגִלְלוֹ כְּמָה קְרַבְנֵת לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְכְמָה תְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת, וְזֶהוּ
וְתוֹסֵף לְלַדֵּת.

וּכְמוֹם זֶה נֶאֱמַר בּוֹ דוֹר הוֹלֵךְ
וְדוֹר בָּא, וְאֵין דוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים
רְבּוּא, וְלִמְעַלָּה דוֹר הוֹלֵךְ זֶה ו',
שְׁעוּלָה לְשִׁשִׁים רְבּוּא בְּשֵׁשׁ
סְפִירוֹת, וְהָאֲרִץ לְעוֹלָם עֹמֶדֶת, זֹו
שְׁכִינָה, שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת לוֹ, וְהִיא
הַשְּׁעָה שְׁעוּמֶדֶת לוֹ, וּבְשִׁבְלִילָה
נֶאֱמַר אֵין מִזֵּל הַיּוֹם גּוֹרָם, אֵלָא
מִזֵּל הַשְּׁעָה גּוֹרָם, וְלֹא לְכָל אָדָם
עוֹמֶדֶת הַשְּׁעָה, שְׁהָרִי יֵשׁ אָדָם
צַדִּיק שְׂאִין הַשְּׁעָה עוֹמֶדֶת לוֹ,
שְׁלֹא עוֹמֶדֶת הַשְּׁעָה אֵלָא לְבַעֲלָהּ,

קִימָא שְׁעָתָא, דְּהָא אֵית בֵּר נֵשׁ צַדִּיק דְּלָא קִימָא לִיהָ שְׁעָתָא, דְּלָא קִימָא

בְּתִיבּוּבָתָא פְּגִימוֹ דְּאָדָם לֹא אֲשַׁתְּלִים, וּבְגִיָּן דָּא
לִיקְרָא דִּילִיהָ טָרַח קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּקִיָּן,
וְהִכִּי בְּכָל רְשִׁיעֵיָא דְּאִינוּן בְּנֵי צַדִּיקָא.

אָמַר לִיהָ מָאִי אִיהוּ זְוִהָמָא דְּאֵטִיל נַחֵשׁ
בַּחֲוָה, אָמַר לִיהָ דָּא לִילִיִּית טַפָּה
סְרוּחָה אִיהוּ זְוִהָמָא, וְאִיהִי שְׂאוֹר שְׁבַעֲסָה
דְּאֵתְמַר עָלָהּ מִי מַעֲפֵב שְׂאוֹר שְׁבַעֲסָה, וְאִיהוּ
אֵיבָא דְּסַמְא"ל, דְּאֵתְמַר בֵּיהּ (בְּרַאשִׁית ג ו) וַתִּקַּח
מִפְּרִיו וַתֹּאכַל, דָּא מוֹת דְּאֵתְמַר עָלָהּ (מְשִׁלִּי ה
ה) רַגְלֶיהָ יִרְדּוּת מוֹת, וְאִיהִי טַפָּה בִּישָׁא
זְוִהָמָא דְּאֵל אֲחֵר, סֵם מוֹת זְוִהָמָא וְעַרְלָה
דְּאִילְנָא דְּמוֹתָא, וּבְגִינָה אוּקְמוּהָ מְאָרִי
מִתְנִיתִין אָדָם מוֹשֵׁף בְּעַרְלָתוֹ הוּא.

וְתוֹסֵף לְלַדֵּת אֶת אַחִיו אֶת הַבֶּל, פָּתַח וְאָמַר
(תְּהִלִּים קד כט) תוֹסֵף רוּחָם יִגְוַעוּן וְאֵל
עֲפָרָם יִשׁוּבוּן, הִכָּא רְמִיז גְּלִגּוּלָא דְּצַדִּיקָא,
וְאַחֲזִי לִיהָ קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא גְּלִגּוּלָא דִּילִיהָ
בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, אֵיךְ הוּא אֲזִיל מִצַּדִּיק לְצַדִּיק,
עַד שְׁתִּין רְבּוּא, עַד דְּמִטִּי לְהֵהוּא דְּאֵתְמַר
בֵּיהּ (בְּרַאשִׁית ו ג) בְּשֵׁם הוּא כְּשֵׁר, בְּשֵׁם זֶה הַבֶּל,
וְאוּקְמוּהָ קְדָמָאִי בְּשֵׁם דָּא מִשָּׁה, וּמִיָּד דְּחָמָא
דְּעִתִּידָה אוּרִייתָא לְאַתֵּיהָבָא עַל יָדֶיהָ,
אוּסִיפַת בְּגִינָה כְּמָה קְרַבְנֵין לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ
הוּא, וְכְמָה צְלוֹתִין וּבַעוֹתִין, וְדָא אִיהוּ וְתוֹסֵף
לְלַדֵּת.

וּבְגִיָּן דָּא אֵתְמַר בֵּיהּ (קֹהֶלֶת א ד) דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר
בָּא, וְלִית דוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים רְבּוּא,
וְלִעִילָא דוֹר הוֹלֵךְ דָּא ו', דְּסִלִּיק לְשְׁתִּין רְבּוּא
בְּשִׁית סְפִירָן. (שם) וְהָאֲרִץ לְעוֹלָם עוֹמֶדֶת דָּא
שְׁכִינָתָא, דְּאִיהִי עוֹמֶדֶת לִיהָ, וְאִיהִי שְׁעָתָא
דְּקִימָא לִיהָ, וּבְגִינָה אֵתְמַר לִית מִזֵּל יוּמָא
גָּרִים אֵלָא מִזֵּל שְׁעָתָא גָּרִים, וְלִית לְכָל בֵּר נֵשׁ

קִימָא שְׁעָתָא, דְּהָא אֵית בֵּר נֵשׁ צַדִּיק דְּלָא קִימָא לִיהָ שְׁעָתָא, דְּלָא קִימָא

ומהשעה הזו בנים חיים ומזונות לאדם, ומשום זה פרושה בעלי המשנה, בנים חיים ומזונות לא בזכות הם תלויים, אלא במזל תלוי הדבר. מה המזל שלה? בעלה, ולבעלה אין מזל, כמו שבארנו אין מזל לישראל, ואף על גב שהכל תלוי במזל, אפלו ספר תורה שבהיכל, היכל - שכינה התחתונה, ספר תורה - צדיק.

ושנים עשר מזלות הם, והם ו"ו, (שנמצא ו) (שנמצא מהאות א, וזה הסוד של וא"ו, וא' שם ו' עליונה שהוא המזל העליון שעולה במחשבה), שהוא א שם, ו' של האמצע של אות א הוא המזל של הפל, שעולה באות י' העליונה, שהיא בראש האות א, וכשעולה במחשבה, נאמר ישראל עלה במחשבה, שהיא י' שעל ראש הא', ומשום זה אין מזל לישראל, (שהרי במחשבה עולה, וכל מזל הוא מונה על שעה משנים עשר מזלות), שהוא המזל של הפל, וכל המזלות תלויים ממנו שהם ו' ו', שממנים על שתיים עשרה שעות, שהם ה"א ה"א. אשרי הוא מי שעומדת לו השעה.

שהוא גלגול של כלם, זה י' שהוא גלגל, ועם ו' נעשה גלגול, שהוא בסוד של ס"ו מן יסוד, שנאמר בו כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה ששים ושש, להתעוררות העמוד האמצעי ששים, להתעוררות של הצדיק ושש, והכל נרמז בצדיק שבו גלגול. ועוד יסוד, שם יו"ד, שמתגלגל בו ונח בו מפל הגלגולים שהתגלגל, ומשום זה ויכל אלהי"ם ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, ואות ו' של גלגול בו עולה הצדיק לששים רבוא, בצדיק הם שש, ובצעמוד האמצעי עולה לששים, ובכח

שעתא אלא לבעלה, והאי שעתא מינה בניי חיי ומזוני לבר נש, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין בניי חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא דילה בעלה, ולבעלה לית מזל, כמה דאוקימנא אין מזל לישראל, ואף על גב דכלא תליא במזלא אפילו ספר תורה שבהיכל, היכל שכינתא תתאה, ספר תורה צדיק.

ותריסר מזלות אינון ואינון ו"ו (דאשתכח ו') (נ"ל דאשתכחו מאת א' ודא רוא דוא"ו, וא' תמן

ו' עלאה דאיהו מזלא עלאה דסליק במחשבה) (דף ק ע"א) דאיהו א תמן, ו' דאמצעיתא דאת א, איהו מזלא דכלא, דסליק באת י' עלאה דאיהו פרישא דאת א, וכד סליק במחשבה אתמר ישראל עלה במחשבה, דאיהו י' דעל רישא דא', ובגין דא לית מזל לישראל (דהא במחשבה סליק, וכל מזלא איהו ממנא על שעתא מתרין עשר מזלות), דאיהו מזלא דכלא, וכל מזלות מניה תליין דאינון ו' ו', די ממנן על תריסר שעתין, דאינון ה"א ה"א, זכאה איהו מאן דקיימא ליה שעתא.

דאיהו גלגול דכלהו דא י' דאיהו גלגל, ועם ו' אתעביד גלגול, דאיהו ברזא דס"ו מן יסוד. דאתמר ביה (בראשית מו כו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה ששים ושש, לאתערוותא דעמודא דאמצעיתא ששים, לאתערוותא דצדיק ושש, וכלא אתרמיז בצדיק דביה גלגול, ועוד יסוד תמן יו"ד, דאתגלגל ביה ונח ביה מפל גלגולין דאתגלגל, ובגין דא (שם כ ב) ויכל אלהי"ם ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, ואות ו' דגלגול ביה סליק צדיק לשתיין רבוא, בצדיק אינון שית, ובצעמודא דאמצעיתא סליק לשתיין, ובכח

עֲלִיּוֹן שְׁהוּא א עוֹלָה לְשֵׁשִׁים רְבוּא, וְזֵהוּ דוֹר הוֹלֵף וְדוֹר בָּא. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן: וְהָרִי הַזֶּקֶן אָמַר שֶׁהִגְלוּל הוּא בִּיסוּד, וְשֵׁם י' שְׁמַתְגַּלְגַּל בּוֹ וְשׁוֹרָה עֲלָיו וְנַח בּוֹ מֵאוֹתָהּ טְרַחַת הַגְּלוּל שְׁטַרַח בְּשֵׁשֶׁת יָמִים, שְׁעוּלִים לְשֵׁשׁ בָּאוֹת ו', וְלִשְׁשִׁים בֵּי שֵׁשׁ פְּעָמִים עֶשֶׂר, וְלִשְׁשֵׁת אֲלָפִים בְּאַלְף, וְלִשְׁשִׁים רְבוּא בְּכַתֵּר עֲלִיּוֹן, וְזֵהוּ דוֹר הוֹלֵף וְדוֹר בָּא וְהָאֲרִץ לְעוֹלָם עֲמֻדָת.

וּבְכֹרֵי זְמַן שְׁבָא וְהוֹלֵף, הַשְּׁעָה עֲוֹמְדָת לוֹ, זֵהוּ שְׁכַתוּב וְהָאֲרִץ לְעוֹלָם עֲמֻדָת, שְׁלֹזָה בַת זִוְגוֹ עֲוֹמְדָת לוֹ בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל גְּלוּל וּבְכָל שְׁעָה, אֶף עַל גֵּב שֶׁהוֹלֵף וּבָא בְּכַמָּה גְּלוּלִים, זֵהוּ צְדִיק וְטוֹב לוֹ, וְלָמִי שֶׁשְּׁעָתוֹ לֹא עֲוֹמְדָת לוֹ, אֶלָּא שְׁעָה אַחֲרַת שְׂאִינָה בַת זִוְגוֹ עֲוֹמְדָת לוֹ, וְזֵהוּ צְדִיק וְרַע לוֹ, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהָ בְּעֲלֵי הַמְּשֵׁנָה, כָּל מִי שֶׁדוּחַק אֶת הַשְּׁעָה, הַשְּׁעָה דוּחַקָתוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֲלַעְזָר: וְהָרִי רַבִּי פְּדַת צְדִיק גְּמוּרָה הִיָּה, וְלָמָּה לֹא נִפְּל בְּשְׁעָה שְׁלוֹ שְׁהִיא בַת זִוְגוֹ בֶּן גִּילּוֹ? אָמַר לוֹ: בְּנִי, יֵשׁ גְּלוּל שְׁמַחִיב אוֹתוֹ שְׁנוּפֵל בְּמִזְלוֹ שְׁהוּא בֶּן גִּילּוֹ, שְׁנֵאמַר בּוֹ אֲרִץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפַּנַּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם, שְׁהִיא שְׁעַת הַמְּזוּזָן, שְׁעַת הַחַיִּים וְהַבְּנִים, וְיֵשׁ גְּלוּל שְׁמַחִיב אוֹתוֹ שְׁלֹא נוֹפֵל בְּשְׁעָה שֶׁל הַמְּזוּזוֹת שְׁהִיא בַת גִּילּוֹ, אֶף עַל גֵּב שְׁעָה כְּמָה זְכוּיֹת בְּעוֹלָם, וּמִשּׁוּם זֵה פְּרֻשּׁוֹהָ בְּעֲלֵי הַמְּשֵׁנָה, בְּנִים חַיִּים וּמְזוּזוֹת, הַדְּבָר לֹא תְלוּי בְּזְכוּת, אֶלָּא הַדְּבָר תְלוּי בְּמִזְל, שֶׁהִגְלוּל גּוֹרֵם לוֹ כְּאֵלוֹ שֶׁהַדְּבָר תְלוּי בְּמִזְל.

בְּמִזְלָא תְלִיא מְלִתָא, דְּגְּלוּלָא גְרִים לִיָּה כְּאֵלוֹ בְּמִזְלָא תְלִיא מְלִתָא.

עֲלָאָה דְּאִיְהוּ א סָלִיק לְשֵׁתִין רְבוּא, וְדָא אִיְהוּ דוֹר הוֹלֵף וְדוֹר בָּא.

אָמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהָא סְבָא אָמַר דְּאִיְהוּ גְּלוּל בִּיסוּד אִיְהוּ, וְתַמְזָן י' דְּמַתְגַּלְגַּל בִּיָּה וְשְׂרִיא עֲלִיָּה וְנַח בִּיָּה מֵהֵוּא טְרַחַא דְּגְּלוּלָא דְּטַרַח בְּשִׁית יוּמִי, דְּסַלְקִין לְשִׁית בָּאת ו', וְלִשְׁתִּין בֵּי שִׁית זְמַנִּין עֶשֶׂר, וְלִשִׁית אֲלָפִין בְּאַלְף, וְלִשְׁתִּין רְבוּא בְּכַתֵּר עֲלָאָה, וְדָא אִיְהוּ דוֹר הוֹלֵף וְדוֹר בָּא וְהָאֲרִץ לְעוֹלָם עֲוֹמְדָת.

וּבְכֹרֵי זְמַנָּא דְּאִתִּי וְאִזִּיל שְׁעַתָּא קִיַּימָא לִיָּה, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב וְהָאֲרִץ לְעוֹלָם עֲמֻדָת, דְּלֵהֲאִי בַת זִוְגִיָּה קִיַּימָא לִיָּה בְּכָל אֲתֵר וּבְכָל גְּלוּלָא וּבְכָל שְׁעַתָּא, אֶף עַל גֵּב דְּאִזִּיל וְאִתִּי בְּכַמָּה גְּלוּלִין, הָאִי אִיְהוּ צְדִיק וְטוֹב לוֹ, וְלָמָּן דְּשְׁעַתָּא דִּלִּיָּה לָא קִיַּימָא לִיָּה אֶלָּא שְׁעַתָּא אַחֲרָא דְּלָאו בַת זִוְגִיָּה קִיַּימָא לִיָּה, וְהָאִי אִיְהוּ צְדִיק וְרַע לוֹ, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מֵאִרֵּי מַתְנִיתִין כָּל מִי שֶׁדוּחַק אֶת הַשְּׁעָה הַשְּׁעָה דוּחַקָתוֹ.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֲלַעְזָר, וְהָא ר' פְּדַת צְדִיק גְּמוּרָה הוּא, וְאִמָּאִי לָא נִפְּל בְּשְׁעַתָּא דִּלִּיָּה דְּאִיְהִי בַת זִוְגִיָּה בֶּן גִּילּוֹ, אָמַר לִיָּה בְּרִי אִית גְּלוּלָא דְּמַחִיב לִיָּה דְּנִפְּל בְּמִזְלִיָּה דְּאִיְהוּ בֶּן גִּילּוֹ, דְּאִתְמַר בִּיָּה (דְּבָרִים ח ט) אֲרִץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְפַּנַּת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם, דְּאִיְהִי שְׁעַתָּא דְּמְזוּזִי וְשְׁעַתָּא דְּחַיִּי וּבְנִי, וְאִית גְּלוּלָא דְּמַחִיב לִיָּה דְּלָא נִפְּל בְּשְׁעַתָּא דְּמְזוּזִי דְּאִיְהִי בַת גִּילּוֹ, אֶף עַל גֵּב דְּעָבִיד כְּמָה זְכוּוֹן בְּעֲלָמָא, וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ מֵאִרֵּי מַתְנִיתִין בְּנִי חַיִּי וּמְזוּזִי לָאו בְּזְכוּתָא תְלִיא מְלִתָּא אֶלָּא בְּמִזְלָא תְלִיא מְלִתָּא, דְּגְּלוּלָא גְרִים לִיָּה כְּאֵלוֹ בְּמִזְלָא תְלִיא מְלִתָּא.

וְכֵן דָּאָמַר אִי בְּעִית דְּאַחְרִיב לְעֵלְמָא וְהָדַר
אֲבָרִיָּה וְאַפְשָׁר דְּנִפְלַת בְּשַׁעְתָּא דְּמִזְוֵי,
הָכִי שְׂמַעְנָא בּוֹדָאֵי דְּכָל צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ
עוֹלָם בְּפָנֵי עֲצֻמוֹ, דָּא גּוֹפָא דְּכַר נֶשׁ דְּאַתְקָרִי
עוֹלָם קָטָן, וּבְגִין כֵּן אֲתַמַּר אִי בְּעִית דְּאַחְרִיב
לְעֵלְמָא, וְאֵייתִי לִיה בְּגִלְגּוּלָא אַחְרָא, וְאוּלֵי
דְּנִפְלַת בְּשַׁעְתָּא דְּמִזְוֵי.

אֲדַהְכִי הָא סְבָא דְּסַבִּין עֲתִיקָא דְּעֲתִיקִין קָא
נְחִית לְגַבְיָהּ, וְאָמַר עוֹלָם דְּכָל צְדִיק
דָּא שְׂכִינְתָּא, כִּד אֲסַתְלַק מִינָהּ עֲמוּדָא
דְּאַמְצַעִיתָא וְאַשְׁתַּאֲרַת חֲרִיבָהּ, וּבְגִינָה אֲתַמַּר
תְּבַעֵי דְּאַחְרִיב עֵלְמָא, דְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה
אַתְקָרִיאַת גִּלְגַּל, וְעַם ו' אִיהוּ גִלְגּוּל, וְשִׁית
סְפִירָן בְּאַתְוּוֹן סְלִקִין לְשִׁתִּין רַבּוּא, וְדָא אִיהוּ
דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, וְלִית דוֹר פְּחוּת מִשְׁתִּין
רַבּוּא, וְהָאֲרִץ לְעוֹלָם עֲמֻדַת דָּא שְׂכִינְתָּא.

דְּאִיהוּ אֲתַקְרִיאַת אוּלֵי, וְעֵלָה אֲתַמַּר כּוּלֵי אִי
וְאוּלֵי דְּזָכִי לְשַׁעְתָּא דְּמִזְוֵי, וְעֵלָה
אֲתַמַּר ^(דניאל ח ב) עַל אוּבַל אוּלֵי, דְּכַבֵּר אֲתַחֲיִיב
קָדָם דֵּייתִי לְעֵלְמָא דְּאִיהוּ שְׂכִינְתָּא תַּתָּאָה,
וְהָא אֲתַחֲיִיב בְּסְפִירָה דְּאִיהוּ לְעֵילָא מִנָּהּ, עַד
דְּאַתְתַּקֵּן לְהָהוּא אַתְר דְּאַתְנַטִּיל בְּר נֶשׁ
נִשְׁמַתִּיהּ, לִית לִיה תַּקְנָה בְּשְׂכִינְתָּא תַּתָּאָה,
דְּאִיהוּ שַׁעְתָּא דְּכֻלְהוּ, וּבְגִין דָּא שַׁעְתָּא לָא
קִיַּימָא לִיה, וְאִם תְּלִיא בְּמִזְלָא עֵלָאָה אֲפִילוּ
דֵּי־עֵבִיד כְּמָה זְכוּוֹן לָאוּ בְּזַכּוּתָא תְּלִיא מְלַתָּא,
דְּהָא מְחוּיִיב אִיהוּ מְלַעֲיָלָא, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן
מִהֲכָא מִשְׁמַע גִּלְגּוּלָא דְּתְלִיא ^(דף ק ע"ב)
בְּשְׂכִינְתָּא דְּאִיהוּ בְּמִינָהּ, אֲבַל אִם אַחְרַת יַקַּח
לוֹ ^(שמות כא ו), אִם הָהוּא רוּחָא יִיתִי בְּגוֹפָא אַחְרָא,
דְּהָא לָאוּ אִיהוּ מִינָהּ, מַה כְּתִיב בֵּיה קִיַּימָא
לִיה שַׁעְתָּא תַּמָּן וְאִיהוּ בַת זוּגִיָּה, אָמַר, וְדָאֵי
עוֹמְדַת לוֹ שֵׁם הַשָּׁעָה, וְהִיא בַת זוּגוּ. אָמַר: וְדָאֵי שֵׁה־שָׁעָה עוֹמְדַת לוֹ, שְׁהִיא בַת זוּגוּ שֵׁה־תְּגַלְגְּלָהּ

עמו, אם לא עומד בו, שארה כסותה וענתה לא יגרע. שארה - זה הגלגול הראשון, שאר בשרו, כסותה - פי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, זה הגלגול השני, וענתה - האדם היחוד שלו, שהוא הגלגול השלישי.

אמר רבי שמעון: זקן זקן, פתח בדברים יותר, שהרי דבריך סתומים. אמר לו אותו זקן: שארה זה המזון מצד הימין, שמשם כל המזון בא, זהו שכתוב פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון.

כסותה מצד השמאל, שהיא כסות עינים, שמשם העריות לשמאל, משום שצד השמאל שם הפגם, זהו שכתוב מצפון תפתח הרעה, ומשום זה נאמר ביצחק ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות, ושם צריך פסוק, ומשה באותו שנאמר בו ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים, ומשום זה ציצית ותפלין הם הפסוקי שלה. זהו שכתוב כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, (ובעור של תפלין כסותה לבדה היא שמלתו לעורו), בעור של תפלין כסותה על ארבע פנפות כסותה אשר תכסה בה.

וענתה מצדו של העמוד האמצעי, שהוא ישראל שמע ישראל, לשם היחוד שלה. זהו שכתוב ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף, שהן כל אלה יפעל אל פועמים שלוש עם גבר.

האב, שהוא חכמה, בשלשת אלה יורד בגלגול, והרי כתוב באדם וחוה שעלו למטה שנים וירדו שבע. אמר, ודאי כף הוא, שהם אדם וחוה, קין ותאומתו,

קיימא ליה שעפתא דאיהי בת זוגיה דאתגלגל עמיה, אם לא קיימא ביה שארה כסותה וענתה לא יגרע, שארה דא גלגולא קדמאה, שאר בשרו, כסותה פי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו (שם כב כו) דא גלגולא תניינא, וענתה אדם יחודא דיליה דאיהו גלגולא תליתאה.

אמר רבי שמעון סבא סבא פתח מלין יתיר דהא סתימין מלין דילך, אמר ליה ההוא סבא, שארה דא מזונא מסטרא דימינא דמתמן כל מזונא קא אתיא, הדא הוא דכתיב (תהלים קמה טז) פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון.

כסותה מסטרא דשמאלא דאיהו כסות עינים, דמתמן עריין לשמאלא, בגין דסטרא שמאלא תמן פגמו, הדא הוא דכתיב (ירמיה א יד) מצפון תפתח הרעה, ובגין דא אתמר ביצחק (בראשית כו א) ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות, ותמן צריך פסוקיא, ומשה בההוא אתמר ביה (שמות ג ו) ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים, ובגין דא ציצית ותפלין אינון פסוקיא דילה, הדא הוא דכתיב פי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו, (ובעור ותפלין, כסותה לבדה היא שמלתו לעורו), בעור ותפלין, כסותה על ארבע פנפות כסותה אשר תכסה בה (דברים כב יב).

וענתה מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו ישראל שמע ישראל, לתמן יחודא דילה, הדא הוא דכתיב (שמות כא יא) ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף, דהן כל אלה יפעל אל פועמים שלוש עם גבר (איוב לג כט).

אבא דאיהו חכמה באלין תלת נחית בגלגול, והא פתיב באדם וחוה

הכל ושתי תאומותיו. וקין, משום שלהבל היו שתי תאומות ולו לא היתה אלא אחת, קנא להבל, וזה גרם לו, כי שבע יפול צדיק וקם, שחטא בשכינה שהיא בת שבע, ומשום זה נפל בשבע, שהאשה גרמה לו מיתה, וזו הירידה שלו שירדה השכינה התחתונה ממקומה.

ואחר שנשרש בה (שהשתמש בה) האילן, וירדה לשם הנביעה לעשות פרי, שהוא פריה ורביה, זה גרם אדם שנברא בדמותו, שהסתלקה הנביעה מן השכינה התחתונה ומשבע הדרגות שלה. לאחר שירדו לשם, הכל עלה למקומו, וזהו סוד וקם.

ומה היתה הנביעה שהסתלקה ממנו? הו' שהסתלק עד אין סוף, שהוא המזל העליון, שירד לו ו' שהוא האבא למקומו, ולאחר כך העלה האב כל בנו למקומו.

(שהורידם שהוא האב לבנו, ואחר כך עלה האב מבנו למקומו).

(כל זה מיותר) (שהיא השעה שעומדת לו, אשרי מי שעומדת לו ולא דחוקה לו השעה, כמו שפארוה, כל הדוחק את השעה, השעה דוחקתו. והרי רבי פדת שדחקה לו השעה, אמר לו הקדוש ברוך הוא: האם תרצה שאחריב את העולם, ואפשר שתפל בשעה של מזונות? אמר לו המנורה הקדושה: למה כל זה? אמר לו: זה סוד גדול שמעתי, שאדם שבא בגלגול והתחייב לרבנו לפני שיבא לעולם, אף על גב שיעשה כמה זכיות, לא בזכותו הדבר תלוי, שהרי מזלו גרם לו, ומה שאמר האם תרצה שאחריב את העולם ואפשר שתפל בשעה של מזונות - בודאי כך שמעתי, שלכל צדיק וצדיק יש עולם בפני עצמו, וזה

דסלקין במטה שנים וירדו שבע, אמר, ודאי הכי איהו דאינון אדם וחוה, קין ותאומתו, הבל ותרין תאומותיו, וקין בגין דהו' להבל תרין תאומות וליה לא הוה אלא חד, קני להבל, ודא גרים ליה פי שבע יפול צדיק וקם (משלי כד טז), דחב בשכינתא דאיהו בת שבע, ובגין דא נפל בשבע, דאתתא גרים לה מיתה, ודא ירידה דיליה הנחיתת שכינתא תתאה מאתרהא.

ולבתר דאשתרש בה (נ"א) דאשתמש בהאי) אילנא, ונחית תמן נביעו למעבד איבא דאיהו פריה ורביה, דא גרים אדם דאתפרי בדיוקניה, דאסתלק נביעו משכינתא תתאה ומשבע דרגין דילה, לבתר הנחיתו תמן, כלא סליק לאתריה, ורזא איהו וקם.

ומאי הוה נביעו דאסתלק מניה, ו' דאסתלק עד אין סוף דאיהו מזלא עלאה, דנחית ליה ו' דאיהו אבא לאתריה, ולבתר סליק אבא כל בריה לאתריה. (נ"א) דנחית לון דאיהו אבא לבריה, ולבתר סליק אבא מבריה לאתריה).

(כל זה מיותר) (דאיהו שעתא דקנימא ליה וכאן איהו מאן דקנימא ליה ולא דחוקא ליה שעתא כמה דאוקמוה כל הדוחק את השעה שעה דוחקתו והא רבי פדת דדחיקא ליה שעתא אמר ליה קודשא בריך הוא אי בעית דאחריב עלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמוזני אמר ליה בוצינא קדישא כולי האי אמאי אמר ליה דא רזא רברבא שמענא דבר נש דאתי בגלגולא ואתחייב למאריה קדם דייתי לעלמא אף על גב דיעביד כמה וכון לאו בזכותיה תליא מלתא דהא מזליה גרים ליה ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמוזני בודאי הכי שמענא דכל צדיקא וצדיקא אית ליה עולם בפני עצמו ודא גופא דבר נש דאתקרי עולם קטן ובגין דא אמר אי בעית דאחריב לעלמא ואייתי ליה בגופא אחרא ואפשר דנפלת בשעתא דמוזני אמר ליה

וְהָא פְתִיב (שמות כא י) אַם אַחֲרַת יִקַּח לוֹ שְׂאֵרָה כְּסוּתָהּ וְעוֹנֵתָה
לֹא יִגְרַע וְהֵן כָּל אֱלֹה יַפְעַל א"ל וְכו' וְאִם שְׁלֹשׁ אֱלֹה לֹא יַעֲשֶׂה
לָהּ וְיִצְאָה חֲנָם אֵין כְּסָף (שם). אָמַר לִיה וְדַאי אַתְּגַלִּי הֵבָא רָזָא
עֲלָאָה כְּמָה דְאֻקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין אֲשֵׁתוּ כְּגוּפוּ דְמִיָּא וְאֲשֵׁתְכֻחַ
דְּאִיהִי חַיִּים דִּילְיָה הִדְא הוּא דְכְּתִיב (קהלת ט ט) רָאָה חַיִּים עִם
אֲשֶׁה אֲשֶׁר אֶהְבֵּת עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ (משלי ג יח), (ד' ט
קא ע"א) וְאִיהִי פְרִנְסָה דִּילְיָה הִדְא הוּא דְכְּתִיב (דברים ח ט) אֲרִץ
אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנוֹת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם וְכו' וּמִינָהּ בְּנֵי חַיִּי וּמוֹזְנֵי ע"כ).

וְדִקְבַר אֲלִין גְּלַגּוּלִין שְׁנוּי מְקוּם וְשְׁנוּי הַשֵּׁם
וְשְׁנוּי מַעֲשֶׂה, שְׁנוּי מְקוּם פְּגוּוֹנָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִין הוּא, דְּאֲתַמַּר בִּיה (ישעיה כו
כא) הִנֵּה יְהו"ה יוֹצֵא מִמְּקוֹמוֹ, וְכַד נִפְיָק אֲשֵׁתַי
מְדִינָא לְרַחֲמֵי וּמִרַחֲמֵי לְדִינָא, כְּמָה
דְּאֻקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין לֹא כְּשֵׁאֲנִי נִכְתָּב אֲנִי
נִקְרָא, בְּעוֹלָם הֵבָא דְּאִיהוּ אַתְרִיהּ נִכְתָּב
בִּיהו"ה וְנִקְרָא בִּיהו"ה, בְּעוֹלָם הַזֶּה נִכְתָּב
בִּיהו"ה וְנִקְרָא בְּאֲדַנִּי, דָּא שְׁנוּי מְקוּם לְבַר
מְאֲתַרִּיהּ, דְּאִיהוּ עֲלָמָא דְּאֲתִי, עֲלָמָא דְּאֲתִי
לִית בִּיה שְׁנוּיָא, הִדְא הוּא דְכְּתִיב (מלאכי ג ו) אֲנִי
יְהו"ה לֹא שְׁנִיתִי, נִכְתָּב בְּשֵׁם יְהו"ה וְנִקְרָא
בְּשֵׁם יְהו"ה, אַתְקֵרִי יְהו"ה רַחֲמֵי, לְבַר
מְאֲתַרִּיהּ אֲשֵׁתַי וְאַתְקֵרִי אֲדַנִּי וְאַתְקֵרִי דִין,
וְדָא רָזָא עוֹמֵד מִכְּפָא רַחֲמִים וְיוֹשֵׁב עַל כְּפָא
דִין.

שְׁנוּי הַשֵּׁם דָּא מִצַּפ"ץ, דְּאִיהוּ בְּא"ת ב"ש
יְהו"ה, שְׁנוּי מַעֲשֶׂה דָּא שְׁבַת, דְּצַרִּיף
כָּל כְּלָאֲחַר יָד, כָּל דְּאִיהוּ צְדִיק, אַחַר יָד דְּאִיהוּ
שְׂכִינְתָּא, דָּא שְׁנוּי מַעֲשֶׂה, וּבְזִמְנָא דְּאִיהוּ
כְּלָאֲחַר יָד לִית תַּמָּן סְגִידוֹ, דְּאֲתַמַּר בִּיה כָּל
הַפּוֹרְעַ פּוֹרְעַ בְּכּוּרְףָּ, תַּעֲלָא בְּעִידְנִיה סְגִיד
לִיה, דְּבְזִמְנָא דְּאִיהוּ כְּלָאֲחַר יָד אַתְעֵבִיד זָנְבֵי,
כָּל שְׁהוּא צְדִיק, אַחַר יָד שְׁהוּא הַשְׂכִּינָה, זֶה שְׁנוּי מַעֲשֶׂה,
הַשְׂתַּחֲוּיָה, שְׁנַמַּר בּוּ כָּל הַפּוֹרְעַ פּוֹרְעַ בְּכּוּרְףָּ. הַשּׁוֹעֵל בְּזִמְנֵהוּ, שְׁבִזְמַן שְׁהוּא כְּלָאֲחַר

גוּף הָאָדָם שְׁנִקְרָא עוֹלָם קָטָן,
וּמְשׁוּם זֶה אָמַר, הָאִם תִּרְצֶה
שְׁאֲחִירֵב אֶת הָעוֹלָם וְאָבִיא אוֹתוֹ
בְּגוּף אַחֵר, וְאֶפְשֵׁר שְׁתַּפְּל בְּשַׁעַה
שֶׁל מְזוֹנוֹת? אָמַר לוֹ: וְהִרִי פְתוּב,
אִם אַחֲרַת יִקַּח לוֹ שְׂאֵרָה כְּסוּתָהּ
וְעוֹנֵתָה לֹא יִגְרַע וְהֵן כָּל אֱלֹה
יַפְעַל א"ל וְכו' וְאִם שְׁלֹשׁ אֱלֹה
לֹא יַעֲשֶׂה לָהּ וְיִצְאָה חֲנָם אֵין
כְּסָף. אָמַר לוֹ: וְדַאי הַתְּגַלָּה כְּאֵן
סוּד עֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שְׁבִאֲרוּהוּ בְּעֲלֵי
הַמִּשְׁנָה אֲשֵׁתוֹ דּוּמָה לְגוּפוֹ,
וְנִמְצָא שְׁהִיא חַיִּים שְׁלוֹ. זֶהוּ
שְׁפָתוּב רָאָה חַיִּים עִם אֲשֶׁה אֲשֶׁר
אֶהְבֵּת, עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים
בָּהּ, וְהִיא פְרִנְסָתוֹ, זֶהוּ שְׁפָתוּב
אֲרִץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנוֹת תֹּאכַל
בָּהּ לֶחֶם וְכו', וּמִמְנָה בְּנִים חַיִּים
וּמוֹזְנוֹת. ע"כ).

וּבְנֵי הַגְּלַגּוּלִים הָאֵלּוּ, שְׁנוּי
מְקוּם וְשְׁנוּי הַשֵּׁם וְשְׁנוּי מַעֲשֶׂה,
שְׁנוּי כְּמוֹ שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׁבוּ נְאֻמַּר הִנֵּה יְהו"ה יוֹצֵא
מִמְּקוֹמוֹ, וְכַשִּׁיּוּצָא, מִשְׁתַּנָּה מְדִין
לְרַחֲמִים וּמִרַחֲמִים לְדִין, כְּמוֹ
שְׁבִאֲרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, לֹא
כְּשֵׁאֲנִי נִכְתָּב אֲנִי נִקְרָא. בְּעוֹלָם
הֵבָא, שְׁהוּא מְקוֹמוֹ, נִכְתָּב
בִּיהו"ה וְנִקְרָא בִּיהו"ה. בְּעוֹלָם
הַזֶּה נִכְתָּב בִּיהו"ה וְנִקְרָא
בְּאֲדַנִּי. זֶה שְׁנוּי מְקוּם מַחוּץ
לְמְקוֹמוֹ, שְׁהוּא הָעוֹלָם הֵבָא.
בְּעוֹלָם הֵבָא אֵין שְׁנוּי, זֶהוּ
שְׁפָתוּב אֲנִי יְהו"ה לֹא שְׁנִיתִי,
נִכְתָּב בְּשֵׁם יְהו"ה וְנִקְרָא בְּשֵׁם
יְהו"ה, יְהו"ה נִקְרָא רַחֲמִים,
מַחוּץ לְמְקוֹמוֹ מִשְׁתַּנָּה וְנִקְרָא
אֲדַנִּי וְנִקְרָא דִין, וְזֶה סוּד עוֹמֵד
מִכְּפָא רַחֲמִים וְיוֹשֵׁב עַל כְּפָא דִין.
שְׁנוּי הַשֵּׁם זֶה מִצַּפ"ץ, שְׁהוּא
בְּא"ת ב"ש - יְהו"ה. שְׁנוּי מַעֲשֶׂה
זֶה שְׁבַת, שְׁצַרִּיף כָּל כְּלָאֲחַר יָד,
וּבְזִמְנָן שְׁהוּא כְּלָאֲחַר יָד אֵין שֵׁם
הַשְׂתַּחֲוּיָה, שְׁנַמַּר בּוּ כָּל הַפּוֹרְעַ פּוֹרְעַ בְּכּוּרְףָּ. הַשּׁוֹעֵל בְּזִמְנֵהוּ, שְׁבִזְמַן שְׁהוּא כְּלָאֲחַר

יְד, נַעֲשֶׂה זָנָב, וְעַם כָּל זֶה שֶׁאָמַר
כְּשֶׁהֲשִׁיעַל בְּזַמְנוֹ, הַשְּׁתַּחֲוֶה לוֹ
בְּמִקְוֵמוֹ, אֲבָל מִחוּץ לְמִקְוֵמוֹ הָיָה
זָנָב לְאֲרִיּוֹת וְאֵל תְּהִי רֹאשׁ
לְשׁוּעָלִים.

שְׁהָרִי צְדִיק גָּמוּר, אִף עַל גַּב
שִׁיּוֹרֵד מִדְּרָגָתוֹ וְנַעֲשֶׂה זָנָב
לְאֲרִיּוֹת, עָלָיו נֹאמַר לֹא רָאִיתִי
צְדִיק נֶעְזֵב, מִה זֶה הַזָּנָב שְׁלוֹ?
הַקּוֹץ הַהוּא שֶׁל הָאוֹת ד' מִן
אֶחָד, שֶׁהִיא י' קִטְנָה, הַשְּׂכִינָה
הַתַּחְתּוֹנָה, עָלָיו נֹאמַר כִּי שֶׁבַע
יְפֹל צְדִיק וְקָם.

בֵּא וְרֵא, גִּלְגּוּל הָאוֹת ו' הוּא
שִׁיּוּצָא בְשַׁעֲתוֹ, שְׁעָלָיו נֹאמַר מִזֵּל
שַׁעֲה גוֹרָם, כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרוּהָ אֵין מִזֵּל
יּוֹם גוֹרָם אֶלָּא מִזֵּל שַׁעֲה גוֹרָם.
מִה כְּתוּב בְּאֲבֵרָהֶם כְּשָׁבֵא
בְּגִלְגּוּל? וַיִּשְׁכַּם אֲבֵרָהֶם בְּבִקְרָא
אֵל הַמָּקוֹם. וּבִשְׂבִיל לְהַקְדִּים אֶת
יִצְחָק, מִה כְּתוּב בְּגִלְגּוּל? וַיִּצְא
יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשׂוּדָה לְפָנֹת עָרֵב,
יִצְא אֵל הַשְּׂדֵה, מִשׁוּם שֶׁנֹּאמַר בּוֹ
מִי יִתְנַנֵּי בַמְדָּבָר מְלוֹן אוֹרְחִים.
הָאֲחִיד הַקְדִּים לְחַפֵּשׁ בָּהּ בְּבִקְרָא,
וְהַשְּׁנִי הַקְדִּים לְחַפֵּשׁ בָּהּ בְּעָרֵב.
מִה כְּתוּב בְּעֵקֵב? וַיִּפְגַּע בְּמִקְוֵם,
פָּגַע בָּהּ. אֲשֶׁרִי מִי שֶׁפּוֹגַע כְּמוֹ
יֵעֻקֵב, שְׁעָלָיו נֹאמַר וַיִּלָּן שָׁם,
וְאוֹתָהּ לִינָה הִיא לְוִיָּה, מִיָּד
שֶׁפָּגַשׁ בָּהּ, וַיִּפְגַּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכִי
אֱלֹהִים, וְעַם כָּל זֶה שֶׁפּוֹגַע בָּהּ,
הִיא שׁוֹמֵר אוֹתָהּ, וְלֹא הִתְאַחַד
עִמָּה עַד שֶׁבָּא בְּעֵלָה, וְזֶהוּ וַיִּלָּן
שָׁם כִּי בֵּא הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁבִשְׂבִילוֹ
וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁהוּא מִשֶּׁה
שָׁבֵא בּוֹ בְּגִלְגּוּל רִוְחוֹ שֶׁל מִשֶּׁה,
וּמִשׁוּם זֶה יֵעֻקֵב וּמִשֶּׁה הָיָה
עוֹמְדִים בְּדְרָגָה אַחַת בְּעַמּוּד
הָאֲמֻצְעִי, אֲבָל זֶה בְּגוֹף וְזֶה
בְּנִשְׁמָה, וּמִשׁוּם זֶה אֵין הַשַּׁעֲה
עוֹמְדָת לְכָל אָדָם, שֶׁהִיא שְׂכִינָה
בְּלִי בְּעֵלָה.

וְעַם כָּל דָּא דֹּאמַר תַּעֲלָא בְּעַדְנִיה סָגִיד לִיה
בְּאֲתָרֶיהָ, אֲבָל חוּץ מֵאֲתָרֶיהָ הָיָה זָנָב לְאֲרִיּוֹת
וְאֵל תְּהִי רֹאשׁ לְשׁוּעָלִים.

דְּהָא צְדִיק גָּמוּר אִף עַל גַּב דְּנַחֲת מִדְּרָגָה
וְאֵתְעֵבִיד זָנָב לְאֲרִיּוֹת, עָלִיה
אֲתַמַּר (תְּהִלִּים לז כה) לֹא רָאִיתִי צְדִיק נֶעְזֵב, מִאי
זָנָב דִּילִיה הִהִיא קוּצָא דָּאֵת ד' מִן אֶחָד
דְּאִיהִי י' זְעִירָא שְׂכִינְתָא תַּתָּא, עָלִיה
אֲתַמַּר (משלי כד טז) כִּי שֶׁבַע יְפֹל צְדִיק וְקָם.

הָא חֲזִי גִלְגּוּל דָּאֵת ו' אִיהוּ דְנַפִּיק בְּשַׁעֲתִיה,
דְּעָלִיה אֲתַמַּר מִזֵּל שַׁעֲה גוֹרָם, כְּמָה
דְּאוּקְמוּהָ אֵין מִזֵּל יּוֹם גוֹרָם אֶלָּא מִזֵּל שַׁעֲה
גוֹרָם, בְּאֲבֵרָהֶם מִה פְתִיב בִּיה פֶּד אֲתִיא
בְּגִלְגּוּלָא, (בראשית יט כז) וַיִּשְׁכַּם אֲבֵרָהֶם בְּבִקְרָא אֵל
הַמָּקוֹם, וּבְגִין לְאֶקְדָּמָא לָהּ יִצְחָק מִה פְתִיב
בִּיה בְּגִלְגּוּלָא, (שם כד טג) וַיִּצְא יִצְחָק לְשׁוּחַ
בְּשׂוּדָה לְפָנֹת עָרֵב, נָפַק לְגַבָּהּ לְחַקְלָא, בְּגִין
דְּאֲתַמַּר בִּיה (ירמיה ט ט) מִי יִתְנַנֵּי בַמְדָּבָר מְלוֹן
אוֹרְחִים, חֵד אֶקְדִּים לְפִשְׁפִּשָּׂא בָּהּ בְּצַפְרָא,
וְתִנְיָנָא לְפִשְׁפִּשָּׂא בָּהּ בְּרַמְשָׂא, יַעֲקֹב מִה פְתִיב
בִּיה (בראשית כה יא) וַיִּפְגַּע בְּמִקְוֵם, פָּגַע בָּהּ, זַכָּאָה
אִיהוּ מֵאֵן דְּפָגַע כְּגוֹן יַעֲקֹב, דְּעָלִיה
אֲתַמַּר (שם) וַיִּלָּן שָׁם, וְהִהוּא לִינָה הוּא לְוִיָּה,
מִיָּד דְּאֲעֲרַע בָּהּ (שם לב ב) וַיִּפְגַּעוּ בּוֹ מִלְּאֲכִי
אֱלֹהִים, וְעַם כָּל דָּא דְּפָגַע בָּהּ הוּוּ נְטִיר לָהּ,
וְלֹא אֲתַאֲחַד עִמָּה עַד דְּאֲתָא בְּעֵלָה, וְדָא
אִיהוּ (שם כח יא) וַיִּלָּן שָׁם כִּי בֵּא הַשֶּׁמֶשׁ, דְּבִגְיָנִיה
(שם לב לב) וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, דְּאִיהוּ מִשֶּׁה דְּאֲתָא
בִּיה בְּגִלְגּוּלָא רִוְחִיהָ דְּמִשֶּׁה, וּבְגִין דָּא יַעֲקֹב
וּמִשֶּׁה הוּוּ קִיּוּמִי בְּדְרָגָא חֵדָא בְּעַמּוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא, אֲבָל דָּא בְּגוּפָא וְדָא בְּנִשְׁמָתָא,
וּבְגִין דָּא לִית שַׁעֲתָא קִיּוּמָא לְכָל פֶּד נִשׁ דְּאִיהִי
שְׂכִינְתָא בְּלֵא בְּעֵלָה.

ומשום זה פשיחקה השעה לרפי פדת, ואמר אם תרצה שאחריב את העולם, ואפשר שתפל בשעה של מזונות, ואולי שתפל, מה זה ואולי? אלא ואולי אם רוצה הקדוש ברוך הוא שתפל בשעה של מזונות, שהרי אשתו עשתה, ואולי אם רוצה בעלה שהיה עומד מה שהיא עושה בלי רשות של בעלה.

ובגון זה אין השעה עומדת, שהיא השכינה, לאותו אדם, אלא אם יבא בגלגול באותו האיש של אותה שעה, וסוד הדבר - בזאת יבא אהרן אל הקדש, ובלי בעלה נאמר ואל יבא בכל עת אל הקדש, והזר הקרב יומת, ואין מיתה אלא עניות, והזר הזה אינו בזר אחר של מום זר, אלא זר מבעלה.

אשרי מי שפוגש בשעה שנבראה מששת ימי בראשית, שלכל נשמה יש עת וזמן בגלגול, כמו שאמר קהלת לפל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים, וזו שכינה תחתונה שהיא זמן ועת לכל ספירה וספירה ולכל גלגול וגלגול, והיא עדין ועדנים וחצי עדין, עדין של כל העדנים? יפה, אבל מה זה וחצי עדין? אלא כמו פלג המנחה, בשמאל נחלקת לדין ובמיזן לרחמים, ונשלמת בעמוד האמצעי, וכשנחלקת לימין ולשמאל נאמר בה לאסתר מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, והוא כ"ח יהו"ה, חצי שלה יד ימין, וחצי שלה יד שמאל, וכנגד שניהם הזכיר בה קהלת עשרים ושמונה פעמים עת. זהו שכתוב עת ללדת ועת למות עת לטעת וכו', והן ארבע עשרה ארבע עשרה, יד ימין ורחמים: ללדת, לטעת, לרפוא, לבנות, לשחוק, לרקוד, פנוס

ובגין דא פד דחיקת ליה שעפתא לרפי פדת, ואמר אי בעית דאחרביה לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני, ואולי דנפלת מאי ואולי, אלא ואולי אי בעי קודשא בריך הוא דנפלת בשעתא דמזוני, דהא אתתיה עביד, ואולי אי בעי בעלה דהוי קיימא מה דאיהי עבידת בלא רשותא דבעלה.

ובגונא דא לית שעפתא קיימא דאיהי שכינתא לההוא בר נש, אלא אם ייתי בגלגולא בההוא בר נש דההיא שעפתא, ורזא דמלה (ויקרא טו ג) בזאת יבא אהרן אל הקדש, ובלא בעלה אתמר (שם ב) ואל יבא בכל עת אל הקדש (במדבר א נא), והזר הקרב יומת, ולית מיתה אלא עניותא, והאי זר לאו בזר אחרא דמום זר, אלא זר מבעלה.

זבאה מאן דאיערע בשעתא דאתברי משית ימי בראשית, דכל נשמתא אית לה עת וזמן בגלגולא, כמה דאמר קהלת (קהלת ג א) לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים, ודא שכינתא תתאה דאיהי זמן ועדין לכל ספירה וספירה, ולכל גלגולא וגלגולא, ואיהי עדין ועדנים ופלג עידן, עידן דכל עדנים שפיר, מאי ופלג עידן, אלא כגון פלג המנחה, בשמאלא אתפלגת לדינא, ובמינא לרחמי, בעמודא דאמצעיתא אשתלימת, וכד אתפליגת בימינא ושמאלא אתמר בה לאסתר (אסתר ג ב) מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, ואיהו כ"ח יהו"ה, פלגו דילה יד ימין, ופלגו דילה יד שמאל, ולקבל תרוייהו אדפר קהלת בה כ"ח זמנין עת. (דף קא ע"ב) הדא הוא דכתיב (קהלת ג ב) עת ללדת ועת למות עת לטעת וכו', ואינון י"ד י"ד, יד ימינא רחמי, ללדת לטעת לרפוא לבנות לשחוק לרקוד פנוס

אֲבָנִים, לַחֲבוּק, לְבַקֵּשׁ לְשִׁמּוֹר, לְתַפּוֹר, לְדַבֵּר, לְאַהֵב שְׁלוֹם. יד שְׂמַאל לְדוֹן דִּין: לְמוֹת, לְעִקּוֹר, לְהַרוֹג, לְפָרוֹץ, לְבַכּוֹת, סְפוּד, לְהַשְׁלִיךְ אֲבָנִים, לְרַחֵק, לְאֵבֵד, לְהַשְׁלִיךְ, לְקַרְוֵעַ, לְחַשׂוֹת, לְשִׁנְא, מְלַחֲמָה. יד יִמִּין הִיא פְּשוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִים, שְׁכַתוֹב וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בֵּיד רַמָּה, יִמִּינָה יְהוּ"ה נֶאֱדָרִי בְּכַח, יד יִמִּין - רַחֲמִים, יד שְׂמַאל - דִּין, שְׁכַתוֹב הֵנָּה יד יְהוּ"ה הַזֵּה, יד יְהוּ"ה הֵיטָה בָּם לְהַמָּם.

וּמְשׁוּם זֶה יֵשׁ עֵת רְצוֹן, וְנֶאֱמַר בָּהּ בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְיֵשׁ עֵת שֶׁל דִּין שְׁנֶאֱמַר בָּהּ וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, וּמְשׁוּם זֶה הֵם עֲשָׂרִים וּשְׁמוֹנֵה יָמִים שֶׁל הַלְּבָנָה, אַרְבַּעַת עָשָׂר יָמִים הִיא שְׁלֵמָה, וְאַרְבַּעַת עָשָׂר חֲסֵרָה, וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּיַמֵּי הַשְּׁלֵמוֹת הוּא שְׁלֵם בְּבָנִים בְּחַיִּים וּבְעֶשֶׂר, בְּמִזְוֹנוֹת בְּשִׂמְחָה בְּשִׁלּוּחַ בְּבִנְיָן, בְּכָל אַרְבַּע עָשָׂר עֲתוֹת - טוֹב, וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּזִמְן שֶׁהִיא חֲסֵרָה בְּכָל אַרְבַּעַת עָשָׂר יָמִים אֱלוֹ, הוּא חֲסֵר בְּכֹל, הוּא עֲנִי מְסֻכָּן, בְּלִי מִזְוֹנוֹת וּבְלִי חַיִּים, וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּאֲמֻצָּע, יִהְיֶה בִּינוֹנִי.

וְכֵן זֶה מִי גוֹרֵם שְׁנוֹלֵד בְּרֵאשׁ אוֹ בְּסוֹף אוֹ בְּאֲמֻצָּע? זֶה גִּלְגּוּלוֹ שֶׁמְחַיֵּב אוֹתוֹ, (וּמִי גוֹרֵם זֶה שְׁנוֹלֵד שָׁם? מְשׁוּם שְׁמֻלּוֹ גֵּרֵם שֶׁהַתְּחִיב מִלְּמַעְלָה) לְפָנֵי שְׂבָא לְעוֹלָם, וּמְשׁוּם זֶה אָמַר לְרַבֵּי פְּדָת, שְׂאֵם תִּרְצֶה שְׂאֲחָרִיב אֶת הָעוֹלָם? (וּמִי שְׁנוֹלֵד בְּחֶסְרוֹן הַלְּבָנָה בְּכָל אַרְבַּעַת עָשָׂר הַיָּמִים, הוּא חֲסֵר, שְׁמֻלּוֹ גוֹרֵם, וְלֹאֲדָם הַזֶּה קָשִׁים לוֹ מִזְוֹנוֹתָיו בְּקָרִיעַת יָם סוּף) (אֲפָשֶׁר שֶׁתִּפְּלַב בְּשַׁעַת מִזְוֹנָא, דְּלִהָאֵי בְּרַגְשׁ שְׁנוֹלֵד בֵּי"ד שְׂמַאל, קָשִׁים מִזְוֹנוֹתָיו בְּקָרִיעַת יָם סוּף, שְׁמֻלּוֹ הַנְּשָׁמָה - תוֹרָה, מִזְוֵן הַגּוֹף - לְחָם. בֵּין גֵּוָה וּבֵין גֵּוָה קָשִׁין מִזְוֹנוֹתָיו, מְשׁוּם שֶׁהֵם מְצַד הַדִּין שְׁנִבְרָא בְּדִין שֶׁהוּא אֲדִנִּי, וּמִי שְׁנִבְרָא

אֲבָנִים לַחֲבוּק לְבַקֵּשׁ לְשִׁמּוֹר לְתַפּוֹר לְדַבֵּר לְאַהֵב שְׁלוֹם. יד שְׂמַאלָא דִּינָא לְמִדִּין, לְמוֹת לְעִקּוֹר לְהַרוֹג לְפָרוֹץ לְבַכּוֹת לְסְפוּד לְהַשְׁלִיךְ אֲבָנִים לְרַחֵק לְאֵבֵד לְהַשְׁלִיךְ לְקַרְוֵעַ לְחַשׂוֹת לְשִׁנְא מְלַחֲמָה, יד יִמִּינָא אִיהִי פְּשוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִים, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת יד ח) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בֵּיד רַמָּה, (שֵׁם טו ו) יִמִּינָה יְהוּ"ה נֶאֱדָרִי בְּכַח, יד יִמִּינָא רַחֲמִי. יד שְׂמַאלָא דִּינָא, דְּכְתִיב (שֵׁם ט א) הֵנָּה יד יְהוּ"ה הוּיָה, (דְּבָרִים ב טו) יד יְהוּ"ה הֵיטָה בָּם לְהַמָּם.

וּבְגִין דָּא אֵית עֵת רְצוֹן וְאֶתְמַר בָּהּ (ויקרא טז) בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְאֵית עֵת דִּינָא דְאֶתְמַר בָּהּ (שֵׁם ב) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, וּבְגִין דָּא אֵינוֹן כ"ח יוֹמֵי דְסִיְהֵרָא, י"ד יוֹמִין אִיהִי שְׁלִימָתָא, וּי"ד חֲסֵרָה, וּמֵאֵן דְאֶתְיִילִיד בְּיוֹמֵי שְׁלִימוֹתָא אִיהוּ שְׁלִים בְּבִנְיָן בְּחַיִּים וּבְעוֹתָרָא בְּמִזְוִנֵי בְּחֵדוּהַ בְּשִׁלּוּחַ בְּבִנְיָנָא, בְּכָל י"ד עֲתוֹת טַב. וּמֵאֵן דְאֶתְיִילִיד בְּזִמְנָא דְאִיהִי חֲסֵרָה, בְּכָל י"ד יוֹמִין אֵלִין אִיהוּ חֲסֵר בְּכֹלְהוּ, אִיהוּ עֲנִיא מְסֻכָּנָא בְּלֹא מִזְוִנֵי וּבְלֹא חַיִּי. וּמֵאֵן דְאֶתְיִילִיד בְּאֲמֻצָּעִיתָא יְהֵא בִּינוֹנִי. וְכֵן דָּא מֵאֵן גֵּרִים דְאֶתְיִילִיד בְּרִישָׁא אוֹ בְּסוֹפָא אוֹ בְּאֲמֻצָּעִיתָא, דָּא גִלְגּוּל דִּילִיָּה דְמְחַיֵּב לִיָּה, (וּמֵאֵן גֵּרִים דָּא דְאֶתְיִילִיד תִּמְן בְּגִין דְּמִזְוִלִיָּה גֵּרִים דְאֶתְחַיֵּיב מִלְּעִילָא) קָדָם דְאֶתְיִיא לְעֵלְמָא, וּבְגִין דָּא אָמַר לְרַבֵּי פְּדָת דָּאֵי בְּעֵי דְאֲחָרִיב לְעֵלְמָא וְכוּ', (וּמֵאֵן דְאֶתְיִילִיד בְּחֶסְרוֹנָא דְסִיְהֵרָא בְּכָל י"ד יוֹמִין אִיהוּ חֲסֵר דְּמִזְוִלִיָּה גֵּרִים וְלִהָאֵי בְּרַגְשׁ קָשִׁין לוֹ מִזְוֹנוֹתָיו בְּקָרִיעַת יָם סוּף), (ג"א אֲפָשֶׁר דְּנִפְלַת בְּשַׁעַתָּא דְּמִזְוֹנָא, דְּלִהָאֵי בְּרַגְשׁ דְאֶתְיִילִיד בֵּי"ד שְׂמַאלָא קָשִׁין מִזְוֹנוֹתָיו בְּקָרִיעַת יָם סוּף, דְּמִזְוֹנָא דְנִשְׁמָתָא אוֹרִייתָא, מִזְוֹנָא דְנוֹפָא נְהֵמָא, בֵּין בְּהָאֵי וּבֵין בְּהָאֵי קָשִׁין מִזְוֹנוֹתָיו), בְּגִין דְאֵינוֹן מְסֻטְרָא דִּינָא דְאֶתְבְּרִי בְּדִינָא דְאִיהוּ אֲדִנִּי, וּמֵאֵן דְאֶתְבְּרִי בְּרַחֲמֵי

בְּרַחֲמִים שְׁהוּא יְהוּ"ה, אֵין מְזוֹנְתִיו קְשִׁים, וּמְזוֹן הַנְּשֻׁמָּה - תּוֹרָה, מְזוֹן הַגּוֹף - לְחֵם מַחֲמֶשֶׁת הַמֵּינִים.

וְכִי שְׁהוּא מְצַד שֶׁל אָדָם שְׁהוּא יו"ד ה"א וּרְא"ו ה"א, נֶאֱמַר בּוֹ וַיִּרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וְכוּ', שׁוֹלֵט בְּכָל כְּמוֹ שְׁנִבְרָא בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבַיָּם, וְעַלְיוֹ נֶאֱמַר מַה שְׁהִיָּה כְּכֹר הוּא, מַה שְׁהִיָּה קָדָם שְׁיָבֵא לְעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר אֵין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, כְּכֹר הוּא מַחֲיֵב לְהֵיוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר בְּטָרָם אֶצְרָךְ בְּבִטּוֹן יַדְעִיתִךְ. וְאֲשֶׁר לְהֵיוֹת כְּכֹר הִיָּה, וְאֲשֶׁר הוּא לְהֵיוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּכֹר הוּא מַחֲיֵב לְהֵיוֹת קָדָם שְׁיָבֵא לְעוֹלָם לְכַאן בְּגִלְגּוֹל.

וְהֶאֱלֹהִים יִבְקֹשׁ אֶת נִרְדָּף, זֶה הֶבֶל שְׁהוּא נִרְדָּף מִקִּיָּן, וְקָם קִיָּן וְהָרַג אוֹתוֹ, זֶהוּ שְׁפָתוֹב וַיִּקָּם קִיָּן אֶל הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ, וַיִּקָּם וַדַּאי, שְׁהִיָּה הֶבֶל עָלָיו, וְקָם קִיָּן וַיַּהַרְגֵהוּ. קִיָּן נִקְרָא עַל שֵׁם שְׁקָנָא לְאָחִיו, מִשּׁוּם שְׁרָאָה כְּבוֹדוֹ וְכַחוֹ לְמַעְלָה, שְׁקָרְבָנוּ הַתְּעַלָּה לְמַקּוֹם שֶׁל עֵתִיק הַיָּמִים, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ וְעֵתִיק הַיָּמִים יוֹשֵׁב וְכוּ', וְקָרְבָנוּ הִיָּה מִבְּכוּרוֹת צֶאֱנוּ וְהִתְקַבַּל לוֹ בְּרִצּוֹן.

אָמַר לוֹ, אִם כֵּן שְׁקָרְבָנוּ הִתְקַבַּל, לְמַה נִּתֵּן כַּח לְקִיָּן לְהָרַגוֹ? (בגלל

זֶה יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נִעְשָׂה עַל הָאָרֶץ וְגוֹמֵר, לְמַחֲ:)

אָמַר לוֹ, כְּאֵין וַדַּאי יֵשׁ סוּד עָלָיו, שְׁהוּא הִיָּה בְּדַרְגָּה שֶׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע שְׁחֻטָא בּוֹ, וּבְמַה שְׁחֻטָא בּוֹ קָבֵל עֲנָשׁוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּבְאוֹתוֹ קָרְבָן שְׁהִתְקַבַּל מִמֶּנּוּ, נִצַּל מִעֲנָשׁ שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם, שְׁשָׁנֵי עֲנָשִׁים הִיָּה מַחֲיֵב, אֶחָד לְמַעְלָה וְאֶחָד לְמַטָּה, זֶהוּ שְׁפָתוֹב פִּי בְיוֹם אֶכְלֶךְ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

דְּאִיהוּ יְהוּ"ה, לְאוֹ אֵינּוֹן קְשִׁין מְזוֹנְתִיו, וּמְזוֹנָא דְנִשְׁמַתָּא אוֹרִייתָא, מְזוֹנָא דְגּוּפָא נִהְמָא מַחֲמֶשֶׁת הַמֵּינִין.

וְכִיָּן דְּאִיהוּ מִסְטָרָא דְאָדָם דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וּרְא"ו ה"א, אֶתְמַר בֵּיהּ (בראשית א כו) וַיִּרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וְכוּ', בְּכָלֵא שְׁלִיט כְּמַה דְּאֶתְבְּרִי בְּשָׁמַיָא וּבָאָרְעָא וּבִימָא, וְעַלִּיהּ אֶתְמַר (קהלת ג טו) מַה שְׁהִיָּה כְּכֹר הוּא, מַה שְׁהִיָּה קָדָם דֵּייתִי לְהֵאִי עֲלָמָא, כְּמַה דְּאֶתְ אָמַר (שם א ט) אֵין כָּל חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, כְּכֹר הוּא מַחֲוִיֵּב לְמַהוּי בְּהֵאִי עֲלָמָא, כְּמַה דְּאֶתְ אָמַר (ירמיה א ה) בְּטָרָם אֶצְרָךְ בְּבִטּוֹן יַדְעִיתִךְ, וְאֲשֶׁר לְהֵיוֹת כְּכֹר הִיָּה (קהלת ג טו), וְאֲשֶׁר אִיהוּ לְמִיָּהוּי בְּהֵאִי עֲלָמָא, כְּכֹר הוּא מַחֲוִיֵּב לְמִיָּהוּי קָדָם דֵּייתִי לְעֲלָמָא הֶכָא בְּגִלְגּוֹלָא.

וְהֶאֱלֹהִים יִבְקֹשׁ אֶת נִרְדָּף (שם), זֶה הֶבֶל דְּאִיהוּ נִרְדָּף מִקִּיָּן, וְקָם קִיָּן וְקָטַל לִיָּה, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (בראשית ד ח) וַיִּקָּם קִיָּן אֶל הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ, וַיִּקָּם וַדַּאי, דִּהּוּהּ הֶבֶל עָלָיָה, וְקָם קִיָּן וַיַּהַרְגֵהוּ, קִיָּן אֶתְקָרִי עַל שֵׁם דְּקָנִי עַל אָחוּהּ, בְּגִין דְּחִזָּא יְקָרִיָּה וְתוֹקֶפִיָּה לְעֵילָא, דְּקָרְבָנִיָּה אֶסְתַּלַּק לְאַתֵּר דְּעֵתִיק יוֹמִין, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (דניאל ז ט) וְעֵתִיק יוֹמִין יִתִּיב וְכוּ', וְקָרְבָנִיָּה הָוּה מִבְּכוּרוֹת צֶאֱנוּ, וְאֶתְקַבַּל לִיָּה בְּרִעּוּא.

אָמַר לִיָּה, אִם כֵּן דְּקָרְבָנָא דִּילִיָּה אֶתְקַבַּל, אֲמַאי אֶתִּיָּהִיב חֵילָא לְקִיָּן לְמַקְטָלִיָּה, (בגין דָּא יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נִעְשָׂה עַל הָאָרֶץ וְגוֹמֵר (קהלת ח יד) אֲמַאי). אָמַר לִיָּה הֶכָא וַדַּאי רִזָּא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ הָוּה דְּרִגָּא דְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע דְּחָאב בֵּיהּ, וּבְמַה דְּחָאב בֵּיהּ קָבִיל עֲנָשִׁיָּה בְּהֵאִי עֲלָמָא, וּבְהֵהוּא קָרְבָנָא דְּאֶתְקַבַּל מִנִּיָּה אֶשְׁתַּזִּיב מִעֲנָשָׁא דִּהּוּא עֲלָמָא, דְּתָרִי עֲנָשֵׁי הָוּה מַחֲוִיֵּב חַד לְעֵילָא וְחַד לְתַתָּא,

אָמַר לוֹ, וְהָרִי אָדָם הִיָּה שְׁחָטָא
בְּעֵץ הַזֶּה? אָמַר לוֹ, מַעֲשֵׂה אָבִיו
הִיָּה לוֹ וּמֵת. אָמַר לוֹ, כִּי בְיוֹם
אֶכְלֶךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת כְּתוּב.
אָמַר לוֹ, בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם הַצֵּיץ וּמֵת.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּשִׁבִיל זֶה
כְּתוּב יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ צְדִיקִים שְׁמַגִּיעַ
אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים וּגְזֹמֵר,
וְכַאֵן נִרְמַז צְדִיק וְרַע לוֹ רָשָׁע
וְטוֹב לוֹ. צְדִיק וְרַע לוֹ כְּאֵן נִרְמַז,
יֵשׁ צְדִיקִים שְׁמַגִּיעַ אֲלֵיהֶם
כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, וְזֶה הַסּוּד שֶׁל
צְדִיק שְׁקוּרָה לוֹ כְּמַעֲשֵׂה
הַרְשָׁעִים, לֹא שֶׁהוּא רָשָׁע וְלֹא בֶן
רָשָׁע, אֲלֵא כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים,
שְׁחָטָא כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, שֶׁהֵם
סַמָּא"ל וְנַחֲשׁ, קָרָה לוֹ מַעֲשֵׂה
שְׁלָהֶם, וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁל פֶּקֶד עוֹן
אֲבוֹת עַל בָּנִים, מִשּׁוֹם שְׁמַעֲשֵׂה
אֲבוֹתֵיהֶם בִּידֵיהֶם, זֶה גֵרֵם לְהֶבֶל
מִיתָה, וּמֵת בְּלֵי בֶן, וּמִשּׁוֹם זֶה
הִלָּךְ בְּגִלְגוּל. שִׁי"ן שֶׁל מֹשֶׁה הוּא
שִׁ"ת, מִשּׁוֹם הַרְוִיחַ שִׁי"ן (שִׁ"ת), זֶהוּ
שְׁכַתוֹב כִּי שֵׁת לִי אֱלֹהִים זֶרַע
אֲחֵר תַּחַת הֶבֶל כִּי הִרְגוּ קִין, תַּחַת
הֶבֶל וְדָאִי, שְׁהֶבֶל רָכַב עָלָיו,
וְנַעֲשֵׂה שֵׁת הַרְפָּכָה לוֹ, וְהִיא
הַסִּיּוֹם שֶׁל אֶלְפָא בֵּיתָא, וּמִשּׁוֹם
זֶה תַּחַת הֶבֶל.

הֶבֶל הַלֵּב, וְעָלָיו נֶאֱמַר הַלֵּב
רוֹאֵה, וְהוּא ה' מִמְשָׂה, וְהַלֵּב הוּא
לְשִׁמְאֵל, שֶׁהוּא אֱלֹהִים, הַלֵּב
מִבֵּין, וְהוּא סֹתֵר הַבְּנִין וְנִפְלָה
בְּגִלְלוֹ, וּמִשּׁוֹם זֶה וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה
פָּנָיו כִּי יֵרָא מִהַבִּיט אֶל
הָאֱלֹהִים, מִשּׁוֹם שֶׁשֵׁם הָיָה
שְׁחָטָא בְּאֱלֹהִים, שֶׁהוּא אֱלֹהִים
שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְזֶהוּ שְׁחָטָא
כְּמַעֲשֵׂה. לְבַת אֵשׁ, בַּת הַמֶּלֶךְ
שְׁחָטָא כֹּהַ, וְהַתְּבִישׁ, כֶּסֶה אוֹתוֹ
בְּשִׁלּוֹ (בְּכַח) בְּשֵׁת, וּמַה שְׁהָיָה שֵׁת,

בְּדִלְיָה (ס"א בְּחִלְיָה) בְּשֵׁת, וּמַה דְּהוּא שֵׁת אֲתַחְבֵּר עִמָּיה ב' וְאֲתַעְבִּיד בְּשֵׁת,

הָדָא הוּא דְכְתִיב (בְּרֵאשִׁית ב יז) כִּי בְיוֹם אֶכְלֶךָ
מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת. (דף קב ע"א) אָמַר לֵיה, וְהָא
אָדָם הוּוֹה דְחָאב בְּהָאִי אֵילָנָא, אָמַר לֵיה עוֹבְדָא
דְּאֲבוּהָ הוּוֹה לֵיה וּמֵת, אָמַר לֵיה כִּי בְיוֹם אֶכְלֶךָ
מִמֶּנּוּ כְּתִיב, אָמַר לֵיה בְּהוּא יוֹם הַצֵּיץ וּמֵת.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּגִין דָּא כְּתִיב (קֵהֶלֶת ח יד) יֵשׁ
הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵשׁ
צְדִיקִים שְׁמַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים
וּגְזֹמֵר, וְהֵכָא אֲתַרְמִיז צְדִיק וְרַע לוֹ רָשָׁע וְטוֹב
לוֹ, צְדִיק וְרַע לוֹ הֵכָא אֲתַרְמִיז, יֵשׁ צְדִיקִים
שְׁמַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, וְדָא רְזָא
דְּצְדִיק דְּאֲעֲרַע לֵיה כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, לֹא
דְּאִיהוּ רָשָׁע וְלֹא בֶן רָשָׁע אֲלֵא כְּמַעֲשֵׂה
הַרְשָׁעִים דְּחָב בְּעוֹבְדָא דְחֵיבֵינָא, דְּאִינוּן
סַמָּא"ל וְנַחֲשׁ, אִירַע לֵיה עוֹבְדָא דְלֵהוֹן, וְהִיא
אִיהוּ רְזָא פּוֹקֵד עוֹן אֲבוֹת עַל בָּנִים (שְׁמוֹת כ

ה) בְּגִין דְּמַעֲשֵׂה אֲבוֹתֵיהֶם בִּידֵיהֶם, דָּא גֵרִים
לְהֶבֶל מִיתָה, וּמֵת בְּלֵא בֶן, וּבְגִין דָּא אֲזִיל
בְּגִלְגוּלָא, שִׁי"ן דְּמֹשֶׁה אִיהוּ שִׁ"ת מִתַּמָּן רוּחַ
שִׁי"ן (ס"א ש"ת), הָדָא הוּא דְכְתִיב (בְּרֵאשִׁית ד כה) כִּי
שֵׁת לִי אֱלֹהִים זֶרַע אֲחֵר תַּחַת הֶבֶל כִּי הִרְגוּ
קִין, תַּחַת הֶבֶל וְדָאִי, דְּהֶבֶל רָכַב עָלָיה,
וְאֲתַעְבִּיד שֵׁת הַרְפָּכָה לֵיה, וְאִיהִי סִיּוּמָא
דְּאֶלְפָא בֵּיתָא, וּבְגִין דָּא תַּחַת הֶבֶל.
הֶבֶל הַלֵּב, וְעָלָיה אֲתַמֵּר הַלֵּב רוֹאֵה, וְאִיהוּ
ה' מִמְשָׂה, וְהַלֵּב אִיהוּ לְשִׁמְאֵל דְּאִיהוּ
אֱלֹהִים, הַלֵּב מִבֵּין, וְאִיהוּ סֹתֵר בְּנֵינָא
וְנִפְלָת בְּגִינָה, וּבְגִין דָּא וַיִּסְתֵּר מֹשֶׁה פָּנָיו כִּי
יֵרָא מִהַבִּיט אֶל הָאֱלֹהִים (שְׁמוֹת ג ו), בְּגִין דְּתַמָּן
הוּוֹה דְּחָב בְּאֱלֹהִים, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא
דְּבְּרֵאשִׁית, וְדָא אִיהוּ דְּחָב כְּמַעֲשֵׂה, לְבַת אֵשׁ
בְּרֵתָא דְּמֶלְכָא דְּחָב בֵּיה, וְאֲתַבְּיִישׁ כְּפִי לֵיה

התחבר עמו ב' ונעשה בש"ת, וזהו יר"א בש"ת. ועוד שת בא"ת כ"ש הם אב, ש"ת לאחר שזכה באות יו"ד, ברא שית, והיא יו"ד שנאמר בה יהו"ה קנני ראשית דרכו, שהיא עשרה דורות, והשיב אותה למקומה, נקראת בראשית, ומשם זכה לתורה שנתנה על ידו.

וה' זהו היא מיעקב וי' מישראל, "מאדנ"י" מיהו"ה, ש"יין ממשה היא משת, שם הרויח אותה, וכשהלך לשם הרויח שם שתי אותיות ש"ם, וכשהלך עשרה דורות עד אברהם, הרויח שם ה' שלו, ונקרא מש"ה, וסוד הדבר - מוליד לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם, ובה הוציא את בניו מן הגלות, ובה הפה את המצרים. זהו שפתוב הנה יד יהו"ה הויה, ה' חמש אצבעות, ובה בקע את הים, וזהו בוקע מים מפניהם, ובה עתיד להיות בוקע את ים התורה מימין. אותו הזמן, מה שהיה לשמאל בלב היה הבל, שהוא הלב, הבל התעלה לימין, ומשם עלה למח שהוא חכמה, שהרי הלב הוא האם העליונה, שעליה נאמר הלב מבין, ולאחר כך ירד על הארץ להוריד תורה על הארץ. ומשום זה יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, זה אדם והבל, שגה חטא במחשבה ובמעשה, וזה חטא במחשבה ובמעשה, במחשבה היא י', עליה נאמר וינסו אותי זה עשר פעמים, ומשום זה, כשבא אדם בגלגול באברהם, התנסה בו בעשרה נסיונות, ומשום שחטא במעשה כשהתגלגל בגלגול, נתנסה במעשה. באברהם נתנסה במחשבה, וביצחק במעשה, יעקב כולל

ודא איהו יר"א בש"ת, ועוד שת בא"ת ב"ש אינון אב, ש"ת לבתר דזכה באת יו"ד, ברא שית, ואיהי יו"ד דאתמר ביה (משלי ח כה) יהו"ה קנני ראשית דרכו, דאיהי עשרה דורות, ותב לה לאתרה, אתקרי בראשית, ומתמן זכה לאורייתא דאתיהיבת על ידיה.

והא' י' איהי מיעקב וי' מישראל, י' מאדנ"י י' מיהו"ה, ש"יין ממשה איהי משת תמן רווח לה, וכד אזל לשם רווח תמן תרין אתוון ש"ם, וכד אזל עשרה דורות עד אברהם תמן רווח ה' דיליה, ואתקרי מש"ה, ורזא דמלה מוליד לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם (ישעיה סג יב). ובה אפיק לבנוי מגלותא, ובה מחא למצראי, הדא הוא דכתיב (שמות ט א) הנה יד יהו"ה הויה, ה' חמש אצבעין, ובה בקע ימא, ודא איהו בוקע מים מפניהם, ובה עתיד למהוי בוקע ימא דאורייתא מימינא, ההוא זמנא מה דהוה לשמאלא בלבא הוה הבל דאיהו הלב, הבל אסתלק לימינא, ומתמן סליק למוחא דאיהו חכמה, דהא לבא איהו אימא עלאה, עלה אתמר הלב מבין, ולבתר נחית על ארעא לנחתא אורייתא על ארעא. ובגין דא יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, דא אדם והבל, דדא חב במחשבה ובעובדא, ודא חאב במחשבה ובעובדא, במחשבה איהי י', עליה אתמר (כמדבר יד כב) וינסו אותי זה עשר פעמים, ובגין דא כד אתא אדם בגלגול באברהם, אתנסי ביה בעשר נסיונין, ובגין דחאב במעשה כד אתגלגל ביצחק נתנסה במעשה, באברהם נתנסה

במחשבה, וביצחק במעשה, יעקב כליל תרוייהו, מסטרא דיצחק קרא ליה יעקב, מסטרא דאברהם דתמן מחשבה קרא ליה ישראל, דאבא אתגלגל באברהם דאיהו לימינא, ואמא ביצחק דאיהו לשמאלא, יעקב בגין דאיהו כליל תרוייהו אבא ואמא, אתמר ביה ישראל עלה במחשבה בכתר עליון דאיהו מחשבה סתימא, וכד אתא אדם אצטרף באברהם, ואתפשטו שרשוי בארעא, ורזא דמלה (משלי יז) מצרף לכסף וכור לזהב (משלי יז) א, מצרף לכסף דא אברהם, וכור לזהב (דף קב ע"ב) דא יצחק, ובוחן לבות יהו"ה (שם) דא יעקב, לית ספירה דלא אתגלגל אדם עלאה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, פ"ח מ"ה חכמה ודאי, בגין לצרפא וללבנא לאדם דברא בדיוקניה לתתא, ואציל ביה אצילותיה, וכל טרחא דלעילא לא הוה באדם אלא בגין אצילות דאדם דלעילא, דדא בדא תליא.

אמר רבי אלעזר אם פן מאי וישוב לימי עלומיו (איוב לג כה) ובגין דא ישראל עלה במחשבה, אמר ליה מנלן דאברהם תמן במחשבה, אמר ליה לאו למגנא תקינו מארי מתניתין הרוצה להחכים ידרים דאיהי חכמה ואיהי מחשבה, באברהם אתלבן אדם, וביצחק אצטרף, ורזא דמלה מצרף לכסף וכור לזהב, מצרף לכסף דא אברהם, וכור לזהב דא יצחק, ובוחן לבות יהו"ה דא יעקב, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר (שם כט), אמר ליה אם פן מאי וישוב לימי עלומיו).

אמר ליה לאילנא דהוה קשיש יומין ואתייבשו ענפין דיליה, קציצו ליה ואצמח בשרשוי, דקמו מניה ענפין חדתין פקדמיתא, פגוונא דהוה בעולמוי, ודא איהו וישוב לימי עלומיו, ודא הוה חלמא דחזא נבוכדנצר בחלמיה, אילנא רבא ותקיף (דניאל ד ט), ובסוף חלמיה הוה אמר (שם יא) גדו אילנא

את שניהם. מהצד של יצחק קרא לו יעקב, ומצד של אברהם, ששם המחשבה, קרא לו ישראל, שהאב התגלגל באברהם שהוא לימין, והאם ביצחק שהוא לשמאל, ויעקב משום שהוא כולל את שניהם, את האב ואת האם, נאמר בו ישראל עלה במחשבה בכתר עליון, שהוא המחשבה הסתומה, וכשבא אדם, הצטרף באברהם, והתפשטו שרשיו בארץ, וסוד הדבר - מצרף לכסף וכור לזהב. מצרף לכסף - זה אברהם, וכור לזהב - זה יצחק, ובוחן לבות יהו"ה - זה יעקב, אין ספירה שלא התגלגל אדם עליון, שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, פ"ח מ"ה, חכמה ודאי, כדי לצרף וללבן את האדם שברא בדמותו למטה והאציל בו את אצילותו, וכל הטרחה שלמעלה לא היתה באדם אלא בגלל האצילות שלמעלה, שזה תלוי בזה.

אמר רבי אלעזר: אם פן, מה זה וישוב לימי עלומיו, (ומשום זה ישראל עלה במחשבה? אמר לו: מנין לנו שאברהם שם במחשבה? אמר לו: לא לחנם תקנו בעלי המשנה הרוצה להחכים ידרים, שהיא חכמה והיא מחשבה, באברהם התלבן אדם, וביצחק הצטרף, וסוד הדבר - מצרף לכסף וכור לזהב. מצרף לכסף - זה אברהם, וכור לזהב - זה יצחק, ובוחן לבות יהו"ה - זה יעקב, והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם גבר. אמר לו: אם פן, מה זה וישוב לימי עלומיו?)

אמר לו: לאילן שהיה קשיש ימים והתיבשו ענפיו, קצצו אותו והצמיח בשרשיו, שקמו ממנו ענפים חדשים פבראשונה, כמו שהיה בעלומיו, וזהו וישוב לימי עלומיו, וזה היה החלום שראה נבוכדנצר בחלומו, עץ גדול ותקיף, ובסוף חלומו היה אומר גדו האילן וקצצו את ענפיו,

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

קדיש דרבנן - נסח ספרד

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה.
ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל
בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך
לעלם ולעלמי עלמיא: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא
ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא
מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא.
ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל
כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר
ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי
ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן:
יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו
אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל
ישראל ואמרו אמן:

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. ⁽¹²⁸⁾ בעלמא די ברא כרעותה וימליך
מלכותה ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. ⁽¹²⁸⁾ בחייכון וביומיכון
ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה
רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם
ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא בריך הוא. ⁽¹²⁸⁾ לעלא
מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא ואמרו
אמן: ⁽¹²⁸⁾ על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידיהון
דעסקין באורייתא קדשתא. די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר,
יהא לנא ולהון ולכון הנא וחסדא ורחמי מן קדם מארי שמיא וארעא
ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא, חיים ושבע וישועה ונחמה
ושיזבא ורפואה וגאלה וסליחה וכפרה, ורוח והצלחה לנו ולכל עמו
ישראל ואמרו אמן: ⁽¹²⁸⁾ עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום
עלינו ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן: ⁽¹²⁸⁾

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהור
(זוהר הקדוש שיר השירים (דף פ"ו ע"ב))

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים וחיי עולם הבא
(925)

אבות ובנים

יצוב עטיפה: ר.יפה 057-3441762

גדולי ישראל
והזהר

